

ZŠ A MŠ DR. OLSZAKA

PSP KARWINA

# LITERÁRNÍ ALMANACH! LITERACKI



2014 / 2015

Wybrane / Vybraly:

Ewa Cielecka

Lenka Piszczek

Darina Ciešlarová

Halina Luber

Halina Pribula

## Autori příspěvků/ Autorzy pracy

### V. ročník/ klasa

Kamila Michalska

### VI. ročník/ klasa

Nela Gruszkowska

Jakub Chudík

Anna Najder

Adéla Pavlíková

Agata Śmiłowska

Michał Wojnar

### VII. ročník/ klasa

Adam Hnida

Agata Morawiecová

### VIII. ročník/ klasa

Adam Breznen

Damian Folwarczny

Wojciech Kwolek

Piotr Mazur

Karolina Michalek

David Nierostek

Andrzej Pribula

Patrik Świerczek

Szymon Wojnar

David Zimniok

### IX. ročník/ klasa

Filip Babczynski

Martin Buzek

Filip Chudík

Nina Kajura

Marek Konieczny

Radek Lugsch

Lucja Pawlas

David Puhr

Jacek Sikora

Adam Smugala

Magdalena Szyja

Alexandra Veselá

Ewa Wierzgońová

*Słowa ulatują, pismo pozostaje. Verba volant, scripta manent.*

*Autor nieznany*

Ten rok był pełen ważnych i doniosłych wydarzeń. 17 listopada 2014 obchodziliśmy 25. rocznicę rewolucji aksamitnej, a 8 maja 2015 z okazji 70-lecia zakończenia II wojny światowej zapaliliśmy znicze pod tablicą upamiętniającą uczniów i nauczycieli, którzy zginęli.

Jednak nawet ta poważna i smutna atmosfera nie przeszkodziła nam w tworzeniu. Wręcz przeciwnie inspirowała nas i pobudzała naszą wyobraźnię.

Wyobraźnia jest cennym darem, który pozwala przenosić góry i tworzyć własny świat. Rozum jest hamulcem wyobraźni i nie daje nam oszaleć. Serce jest największym magazynem wspomnień i doświadczeń, to ono pomaga nam podejmować ważne decyzje. Dzięki nim wszyscy tworzymy historię, każdy na własny sposób.

Tegoroczny Almanach to rzeka wypowiadanych słów, w których autorzy tekstów użyli swojej fantazji, opisali świat i ludzi oraz wydarzenia. Pisali prosto z serca.

Nina Kajura, kl. 9.

## Vzpomínky na rok 1989

Listopad 1989 je v myslích více než 30 milionů obyvatel tehdy existujících států NDR a Československa zapsán jako období revolučních změn. V tomto měsíci roku 1989 v podstatné části střední Evropy vyvrcholil proces rozpadu komunismu. 17. listopad, po světě známý jako Mezinárodní den studentů, se v Česku vztahuje ke dvěma historickým milníkům, jež od sebe dělí půl století: uzavření českých vysokých škol v roce 1939 a začátek Sametové revoluce v roce 1989.

Změny totalitních režimů k počátkům demokracie, tehdy již proběhlé v Maďarsku a Polsku, zasáhly také tehdejší Československo a NDR (Východní Německo). Dne 9. listopadu padla berlínská zeď, po celém světě známý symbol komunistické totality a nyní i jejího pádu.

V Praze byla 17. listopadu, v den 50. výročí událostí listopadu 1939, policií brutálně zastavena studentská demonstrace a tím byl započat proces označovaný jako „Sametová revoluce“. Podobné změny o něco později zasáhly i pobaltské státy, část bývalé Jugoslávie, Bulharsko a Rumunsko. Od samého začátku demonstrace docházelo ke skandování protikomunistických hesel (např. "Masaryka na stovku" či "Jakeše do koše"). Krajský tajemník KSC Č Štěpán se u velitelů SNB dožadoval rozehnání demonstrace pomocí hrubé sily, avšak nebylo mu vyhověno, neboť se velitelé drželi rozkazu z ministerstva vnitra "nezasahovat". Po skončení oficiální části demonstrace se dav neplánovaně vydal do centra města. Přibližně 5 000 lidí pokračovalo směrem na Karlovo náměstí, ale někteří mluví i o desítkách tisíc lidí. Ve snaze zastavit pochod přehradily bezpečnostní složky Vyšehradskou ulici, ale zadní část davu tlačila na předešek, čímž došlo k nárůstu paniky a tlaku a policejní kordon byl protržen, přivolány posily zatarasily most 1. máje, čímž zablokovaly pochod na Václavské náměstí a Pražský hrad. Demonstrující byli obklíčeni ze dvou stran policejnimi kordony. Demonstrující pokračovali v pokojné a nenásilné demonstraci za provolávání hesel jako „Máme holé ruce“, v této části demonstrace byl ještě demonstrantům umožňován jednotlivě volný odchod.

Přibližně ve čtvrt na devět došlo ke změně situace, policie zakázala volný odchod a začala prostor zahušťovat. Pohotovostní pluk veřejné bezpečnosti a Odbor zvláštního určení (tzv. červené barety) následně začaly demonstrující surově bít obušky, vypouštět mezi demonstrující slzný plyn a začali používat vodní děla. Třebaže byli účastníci demonstrace vyzýváni k rozchodu, jediné únikové cesty vedly skrz tzv. "uličky", kde byli demonstranti brutálně biti.

<http://tema.novinky.cz/17-listopad-den-boje-za-svobodu-a-demokracii>  
<http://www.dejepis.com/ucebnice/80-leta-sametova-revoluce/>  
[http://cs.wikipedia.org/wiki/Sametov%C3%A1\\_revoluce](http://cs.wikipedia.org/wiki/Sametov%C3%A1_revoluce)



V roce 1948 podepsal Edvard Beneš s Klementem Gottwaldem deklaraci o zpětování Česko-slovenska.



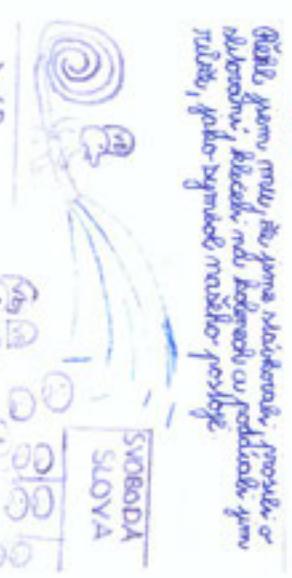
Quedó en la memoria de los hermanos de la familia.



*Mastigodryas bruesi* is moderately  
poisonous, irritable.



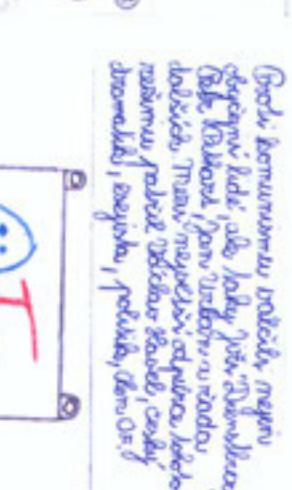
O 25. keliai įrodėsi pirmu skaičiuose nesėnu  
Nesėnu tais Vokietijos marmurinių  
užbaudau, beto ypač boganda o  
Lemmingas.



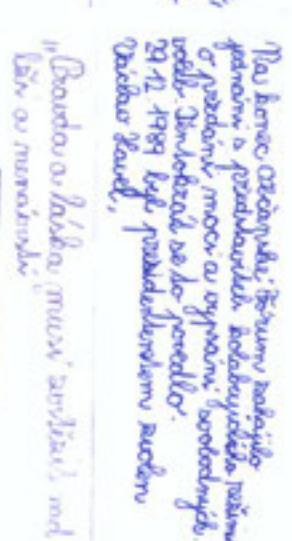
Rölk from many former stations, mostly or  
almost, placed in hollows or saddle-gaps  
between ridges, often exposed to strong  
winds, under exposed mountain-peaks.



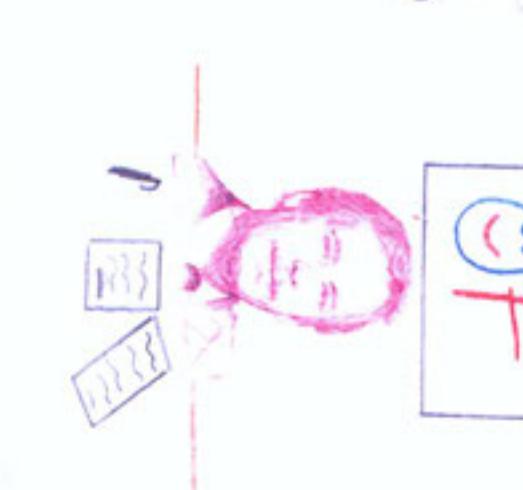
Dodali jsem i řecké vlastivé reprezentace.  
řeckou mě mohli znovu využít  
Rusové, kdo zemřeli naši vlastní  
řečtí mýty.



Budu potom už mít všechny  
dokumenty hotové, abu když jsem v domě  
zdejšího muže, jsem všechny naštartovaly  
dolníkem. Tímto mohou být závadou kolotočů  
našemu řízení v českých záležitostech, což by  
znamenalo, že výsledek, který máme,



Naukovicem očekávanou řečí vymalovalo všechno dojemně  
pravomoci soudních rozhodců vlastních  
zpráv o své dílně mohou využívat všechny  
veřejné činitelství až do kontroly.  
29. 12. 1989 byl prvního člena skupiny zvolen  
Václav Havel.



A child's drawing on white paper. On the left, there is a large, pinkish-purple oval shape with a textured border, containing two vertical black lines and a horizontal line through them, resembling a stylized face or a fish. To the right of this is a blue rectangular shape with a red textured base, possibly representing a house or a boat.

**Jaké jsou vaše vzpomínky na sametovou revoluci a život před ní?**  
**ROZHOVOR S RODINNOU PŘÍTELKY**

Život občanů před sametovou revolucí byl složitější, i když některým lidem to vyhovovalo. Všichni lidé měli právo na práci, měli bezplatnou zdravotní péči. Ovšem nemohli cestovat do zahraničí - západních států. V obchodech nebyla možnost zakoupit exotické ovoce: banány, mandarinky, ananas a také jiné potraviny např. kokos, rozinky. Nebylo jednoduché koupit si auto.

Nespokojenost lidí s danou situací vyvrcholila manifestací studentů 17. 11. 1989, která se s časem zaměnila v sametovou revoluci. K protestujícím studentům se přidali umělci a také dělníci a jiní. V celém státě probíhaly manifestace, stávky a různé nepokoje, které vyvrcholily rozpuštěním komunistické strany, svobodnými volbami a rozdělením Československého státu.

Během revolučních dnů se utvořilo nové politické hnutí - Občanské Fórum. Revoluce se jmenuje sametová, protože nedošlo k většímu krveprolití a ztrátám na lidských životech.

Život se změnil, i když někteří starší občané vzpomínají dodnes s nostalgií časy normalizace.

# HISTOŘE STARÉHO PLAKATU

**INVENTOVA**

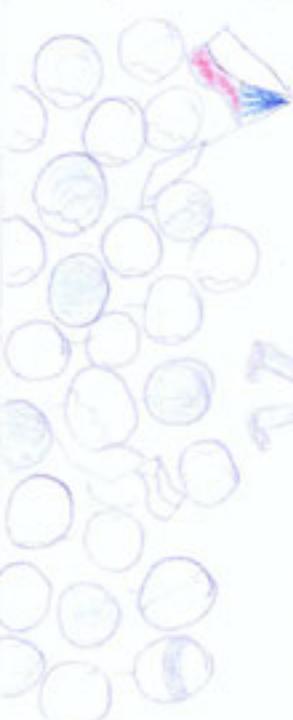
V3						
----	----	----	----	----	----	----

DEJINY

NA JEDEM DEMONSTRACE  
PŘED LIDÉM VYŘÍLA KOMÍK

VEŘEJKÁ NEJEDLОСТЬ A  
PLAČETES OBÚDKOVY A  
SKLIVÝ PRÝNEH ZBILI

STUDĚNÝ KARTIN SOUTĚŽCŮ  
TOJNU V LIDECH PO  
... REVOLUCE ...



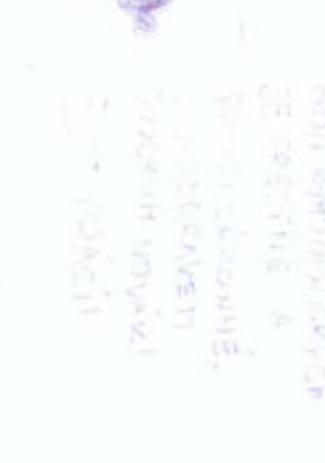
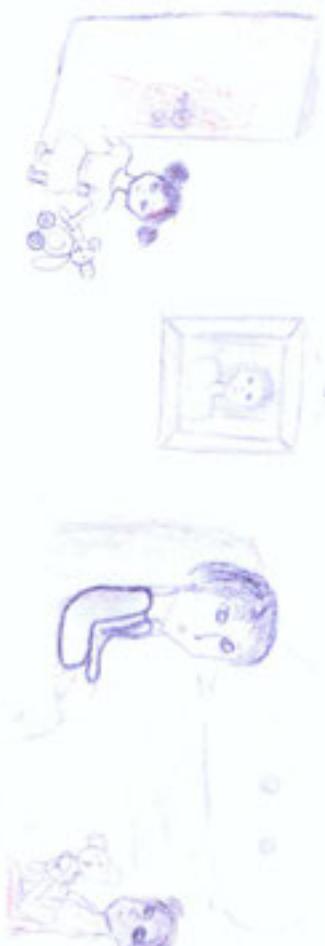
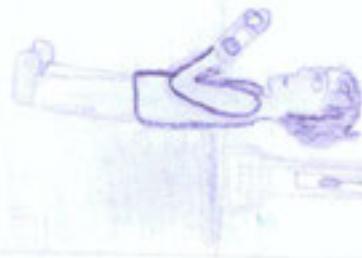
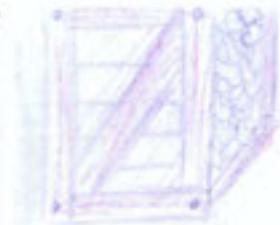
DEJINY LIDU A MĚDOVÝCH  
TELEURKATICKÝM ZÁMSEN  
TOJNU DOŠLO V YAN  
SIE KOŠIEM ČIQU,



VŠEH POSLUCHAČŮM SE  
NA VĚDČNOU DĚVÍZE,  
POLOUČENÍ A ŠKOLE  
ROTI VŠEMU PŘÍČUČ  
JE TĚSTITĚ A  
POZORNOSTI  
POZORNOSTI  
POZORNOSTI



STOP  
KOMUNISMU  
PLAČETES  
NA  
POVSTAVCI



17. listopad 1989

ROZHOVOR S MAMINKOU

**Jak probíhal ten den?**

V ten den se v Ostravě nic zvláštního nedělo. Učili jsme se jako obvykle. Teprve večer jsme se dozvěděli ze zpráv, že skupina lidí v Praze demonstrovala a situace byla utišena. Televize to nijak moc nekomentovala. V pondělí jsem jako obvykle jela do školy. Vystoupila jsem z autobusu a šla jsem uličkami Ostravy směrem k fakultě. Cestou jsem potkala kamarádku Janu. Když jsme přišli ke dveřím fakulty, uviděly jsme dva studenty, kteří nás informovali, že dveře jsou uzavřeny, nikdo dovnitř nesmí a nasměrovali nás na náměstí, kde se konala demonstrace. Nikdo pořádně nic nevěděl, až na náměstí nám vše bylo jasno. Ten den nám zůstane v paměti.

**Jakou roli jsi tam měla Ty?**

Ode mne se nic nežádalo, ale sama jsem cítila, abych byla na náměstí a podpořila tak ideje lidu, myšlenky všech, které byly i mými.

**Jsi spokojná s výsledkem Sametové revoluce?**

Tenkrát jsem byla spokojená s déním, které se odehrávalo pak. Všichni jsme vzhlíželi k Václavu Havlovi a očekávali zázraky.

Dědečku,  
povýprájí nám  
příběh



TAKHLE ŽÍT NECHCENE!

Politikům se to ale moc nelíbilo. Když  
přesto rozeplavali plakátu a pro pagovali demokracii.

## A PODÁRILO SE!

Jako prezidenta si zvolil

Václava Havla

Rusové a kasko  
zvítězili nad "Pří a proti"



Byl to rok 1989. Lidem  
už vadil komunismus.  
Rozhodli se slobodu  
něco dělat.



Byl to srpen roku 1989.  
Do ČSR přijely tanky.

A pro  
dědečka?

**SAMETOVÁ REVOLUCE**  
**ROZHOVOR S MÝM TATÍNKEM**

**Kolik Ti bylo let v době SR?**

Bylo mi 20 let. Studoval jsem na zdravotnické škole v Olomouci.

**Kde ses v době demonstrací nacházel a byly poblíž nějaké? (Jak to tam vypadalo?)**

Byl jsem v Olomouci. Ano, byly. Byly to poklidné demonstrace studentů, které vyvrcholily generální stávkou, která později probíhala ve větších městech.

**Zúčastnil ses nějakých, víc o někom známém, který se také zapojil?**  
Ano. Zapojili se mi kamarádi a učitelé.

**Myslíš, že studenti byli až tak odvážní, jak se projevovali na ulici?**  
Určitě měli obavy, ale odvážní doopravdy byli. Věděli totiž, že táhnou za jeden provaz. Skupiny studentů se scházely na fakultách, kolejích, kde se vyráběly plakáty, časopisy, transparenty, atd. Scházeli se pořád a pracovali na tom třeba i v noci. Pamatuj si, že dokonce existovaly krizové právní linky, které fungovaly nonstop. Když policie chtěla někoho odvést, stačilo zavolat na tu linku a ta mu pomohla ho z toho vytáhnout.

**Propagoval jsi taky demokracii? A jak?**

Ano, vyvěšoval jsem plakáty v Olomouci a Prostějově.

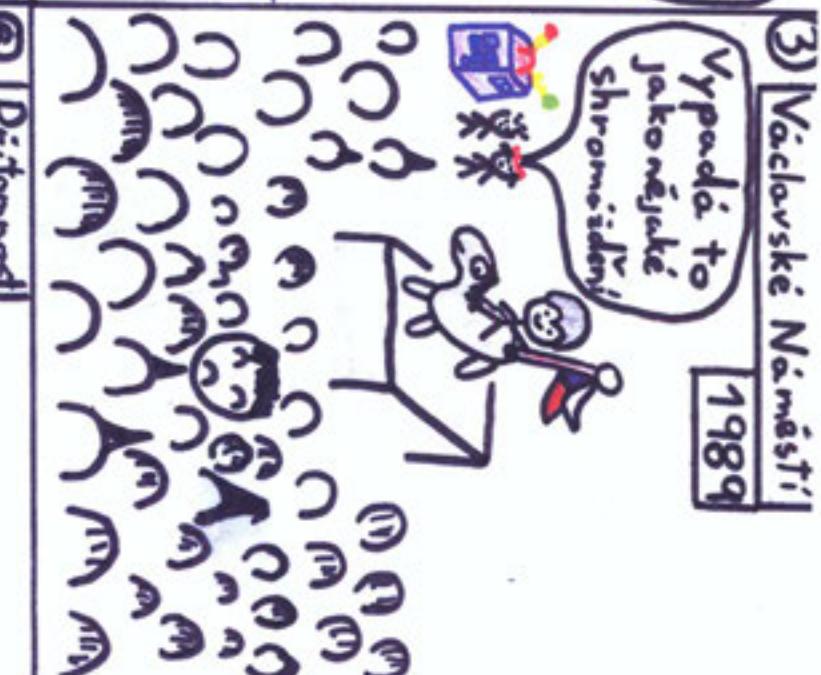
**Jaké byly tvoje pocity, když ses dozvěděl, že komunismus konečně zastoupí demokracie?**

Byl jsem rád. Pro mladé lidí to byly otevřené dveře do světa. Konec propagandy, konečně nastala svoboda názoru.

**Kdyby ses mohl vrátit zpět do minulosti k dobám demonstrací a něco změnit, udělal bys to? Lituješ něčeho?**

Neudělal, nelituji.

① Na procházce  
2014



**„Válka je organizovaná hra na opravdovou smrt.“ Karol Irzykowski**

Ano, válka je podle mě opravdu organizovaná hra na opravdovou smrt. Někdo si usmyslí, že bude bojovat, shromáždí armádu a zaútočí. Sám samozřejmě bude přihlížet jen z dálky. Jako by hrál šachy, jemu se nic nestane, ale šachové figurky postupně vypadávají ze hry. Tak jako i nevinní lidé, kteří museli jít bojovat, i když nechtěli, a kvůli tomu umírají. Hrozí jim smrt jen proto, že někdo hodně znamenající v politice chce bojovat a rozšířit své území.

Nechápu, proč lidé stále bojují, je to jen ztráta času. A nejen času, ale i lidských životů, plýtvání silou, ničení památek a domovů, ničení přírody...

Přece jde všechno vyřešit i jinak, bez války, bez zbraní.

Agata Morawiecová, 7. třída

### **Co pro mě znamená mír**

Mír pro mě znamená, že nemusíme bojovat, ba právě naopak, můžeme si pomáhat, stavět obydlí pro chudé a vyvíjet nové technologie, které budou prospěšné nám všem. Mír znamená, že se můžeme učit, pracovat, nakupovat a odpočívat.

Nemusíme být v neustálém strachu a doufat, že přežijeme.

Kdyby válka byla pořád, zanedlouho bychom se všichni vyvraždili a nikdo by tady nezůstal. Proč bojovat sami proti sobě? Proč se navzájem ničit? Tím, že někdo zabíjí a nenávidí, ničí i sám sebe a kope si vlastní hrob.

Jednou, když už další válka nezačne, může naše populace rozkvést až do dalekých končin. Mír je to, co naší planetě a nám všem schází.

Adam Hnida, 7. třída

## Kouzelná hvězda

Tu hvězdu nesnáším, řekl David. Když jsem ji dostal, všechno se změnilo. Koukám do zrcadla a přemýšlím, proč jsem ji vlastně dostal? Vlasy mám pořád stejné, oči jako spousta lidí kolem mě, jsem trošku opálený, ale to snad nevadí?

Já už vážně nevím, asi to v mých 10 letech neumím pochopit. Chtěl jsem se zeptat maminky, ale byla zase dneska strašně smutná. Stále čeká na dopis od tatínka, který nedávno odjel s nějakými divnými pány někam pracovat. Jenže dopis zase nepřišel. A tak jsem se jí radši neptal. Pokaždé, když chci vědět, kam tatínek odjel pracovat, maminka nic neřekne, jen pláče a já stále nevím proč. Vše je pro mě záhadné a podivné a nikdo se se mnou o tom nechce bavit.

Od doby, co mám tu hvězdu, se ke všem mým kamarádům bez hvězdy nemohu ani přiblížit. Nejsou daleko, ale rozděluje nás zed', za kterou já ted' nesmím. Snad Martin, Honza a Kačenka chodí pořád do té stejné školy a mají stále tu hodnou paní učitelku Marušku, která jim občas, když jsou hodní, čte pohádky na hodině.

Júúú! Kéž bych si ted' mohl zahrát fotbal s klukama jako každý den předtím, než jsem dostal tu zvláštní hvězdu. Třeba, at' mi pan učitel Novák dá i na zadek, protože jsme zapomněl napsat úkol, ale hlavně, se moc, moc chci vrátit do mé třídy, do mé školy. Někdy mi je za kamarády smutno, a tak v noci pláču, když mě nikdo nevidí.

Bojím se ted' chodit ven, maminka říkala, at' dávám pozor na německé vojáky v uniformách, protože nás nemají rádi. Od včerejška vím, že maminka měla pravdu. Viděl jsem, jak na kluka od vedle hrozně křičeli německy, a pak ho shodili na zem a on hrozně plakal a ti vojáci se mu jen smáli.

Včera mě maminka poslala pro chleba, věděl jsem, že mám jít rovnou domů, ale cestou jsem kouknul přes okno do místnosti, kde někdo krásně hrál na klavír. Zrovna v té chvíli kolem mě proběhl nějaký starší kluk a vytrhl mi chleba z ruky. Nevím, co budeme mít k večeři.... Asi nic, a tak brzo zalednu do postele.

Když tak ležím, přemýšlím, co kdyby mi každý cíp té hvězdy splnil jedno přání.

Zavřu oči a vidím, jak padají zdi, které nás oddělují od zbytku světa. Každá cihla se rozpadla na drobounký prášek. A děti hned běží a dělají z něho bábovky a stavějí hrady a hrají si tam jako na pískovišti.

Pak se vracím domů a dívám se, koho je to kolo opřené o zed' našeho domu, přidám do kroku, běžím a volám: „Tati, ty ses vrátil!“ Táta mě obejmí a zašeptá mi do ucha, neboj ted' už navždy budeme spolu.

Cestou ze školy si povídáme s kamarády, zastavíme se na zmrzlinu a pan zmrzlinář nám naloží obrovské porce mé oblíbené jahodové. Potom si půjdeme zahrát na schovávanou k nám na zahradu. A ke svačině si dáme čerstvá jablka přímo ze stromu.

Já si u stolu píšu úkoly, maminka si vesele prozpěvuje a chystá večeři, z trouby voní bábovka, kterou mám tak rád. To je klid a pohoda...

Večer se pořádně umyju a půjdu si do své postele číst svou oblíbenou knihu při rozsvícené lampičce. A vedle v pokoji si maminka s tatínkem povídají a všude je světlo.

V noci je v okolí klid, v dálí poštěkuje pes a hádají se kočky. Nehučí sirény, neslyším padající bomby, řev německých vojáků a pláč.

Najednou se probudím a zjistím, že všechno je zase stejné, zdi stojí tam, kde předtím. Ležím ve špinavém oblečení a jsem neštastný, pláчу. Co budu dělat? Vím, odedneška začnu věřit, že moje hvězda je opravdu kouzelná a jednou se všechna má přání splní. Snad už to bude tento týden, nebo aspoň tento měsíc, tento rok! Budu věřit a čekat.

Cena Dr. Erika Poláka

Adam Breznen, 8. třída

Rys =   
 PLAC =   
 smutek + gromadka x nedokonalost  
 smutek x hnedec  
 smutek x hnedec + shnutek

M. SZYJA

lástka - nědávost, radost - smutek, žádování - slza,  
 bolest, smutek, pesimista - optimist  
 Očekávání - skutečnost, strach

Ty

N. KAVURA

## Lanovka

Povyprávím vám příběh o spolupracovníkovi mého děda. Jmenoval se Gustav a narodil se v roce 1908, vystudoval obor dopravních staveb a pracoval na ostravské pobočce Ferdinandovy Severní dráhy, velké železniční firmy.

Po vypuknutí druhé světové války byl zatčen gestapem za odbojovou činnost a odeslán do koncentračního tábora.

Podmínky k životu v táboře byly velmi tvrdé. Příděly jídla byly velmi malé a práce byla těžká. Jedno z nepsaných táborových pravidel bylo, že větší šanci přežít mají ti, kteří dokážou vyřešit a zvládnout speciální úkoly, k nimž čas od času vedení tábora nutilo vězně. Často byly velmi těžké a neúspěch se neodpouštěl, v podstatě znamenal smrt.

Hlavní rolí koncentračního tábora bylo těžit, dopravovat a zpracovávat kámen. Byla to těžká práce. Neustále hrozil pád do lomu, dole zase hrozilo, že na Vás něco, nebo někdo spadne. Množství vykopaného a zpracovaného kamene záviselo hlavně na práci vězňů. Z tohoto důvodu se vedení tábora rozhodlo postavit lanovou dráhu pro rychlejší dopravu kamene ven z lomu. Vyzvalo vězně, aby se dobrovolně přihlásili ti, kteří by takovou práci uměli a byli schopni ji zvládnout.

Gustav, který sice o lanovkách ve škole něco slyšel, ale nikdy se jimi podrobně nezabýval, se z velkým rizikem přihlásil. Vybrali ho a dostal možnost si vybrat spolupracovníky z řad vězňů. Mezi nimi se objevili i ti, které Gustavovi doporučoval tajný táborový odboj.

Přípravy, projekt, shánění materiálů i stavební práce trvaly několik měsíců, kdy se všem „vyvoleným“ žilo lépe než ostatním vězňům. Měli lepší stravu, které bylo také více, nepracovali tak těžce jako zbytek a měli jakousi „imunitu“ před okamžitým zastřelením. Práce na lanovce se ne vždy dařila podle očekávání vedení tábora. Gustav, velmi dobře mluvící německy, se ale ze všech nařčení vždy nějak vymluvil, například přetrhané lano zavinily myši. Naštěstí vždy dosáhl svého, protože vedení tábora stavbě vůbec nerozumělo.

Po několika měsících se plně funkční stavbu podařilo ukončit a uvést do provozu. Tím se nejenom ulehčila těžká práce vězňů, ale i těm několika vyvoleným se podařilo těch pár měsíců přežít v lepších podmínkách k životu. Za zmínku stojí také to, že jeden z „vyvolených“ byl i budoucí prezident Československa A. Novotný.



### **Osoba, którą cenie**

Mój dziadek nazywa się Leszek, ma 64 lata, mieszka w Bogumunie, jest to ojciec mojej mamy.

Jest średniego wzrostu, o muskularnej sylwetce, jego oczy są niebieskie, a jego włosy są siwe.

Był wojskowym w Poznaniu. Chociaż ma już wiek emerytalny, to stale jest aktywny. Jest kierowcą karetki pogotowia.

Podziwiam, że w swoim wieku potrafi zrobić 60 pompek za jednym razem. Ma ogród, w którym często pracuje. Lubi pracować z drewnem. Rzeźbi piękne zwierzaki np. koty i psy. Umieszcza je w swoim mieszkaniu lub rozdaje je znajomym. Zbiera stare wagi, których ma ponad 100, najstarszą ma z roku 1693. Umieszcza je w przedpokoju ustawione na półkach na każdej ścianie.

Podziwiam mojego dziadka za to, że jest taki aktywny, a cenie go za to, że dla mnie ma zawsze czas i kiedykolwiek go odwiedzę, to zawsze mi jest z nim dobrze.

Patrik Świerczek, kl. 8.

### **Pradziadek Antoni**

Chciałbym Wam przedstawić mego pradziadka Antoniego. Niestety, nie mogę go poznać osobiście, bo zmarł dawno przed moim urodzeniem, ale często mi o nim opowiada moja mama.

Bardzo go podziwiam i żałuję, że nie mogłem z nim spędzać czas. Z opowiadań i zdjęć wiem, że pradziadek był przystojny i zawsze ładnie ubrany. Był bardzo odważny. W czasie wojny nie bał się zbiec z armii niemieckiej, gdzie był zwerbowany. Pod fałszywym nazwiskiem dotarł aż do Anglii, gdzie walczył po stronie wojska zachodniego. Pradziadek był bardzo dowcipny i zabawny, dlatego był lubiany. Z opowiadań mamy wiem, że kochał swoje wnuki i umiał wymyślić dla nich fantastyczne zabawy. Pracował jako maszynista. Był uczciwy i prawdomówny.

Kiedy dorosnę, chciałbym być taki jak on.

David Nierostek, kl. 8.

## **Charakterystyka mamy**

Każdy człowiek na świecie by miał mieć przynajmniej jedną osobę, którą by sobie miał cenić i poważyć, a miała by być dla niego wzorem. Dla mnie taką osobą jest mama.

Mieszkamy w Stonawie, mama się tu urodziła, później z powodu szkód górniczych wyprowadziła się do Hawierzowa. Przed pół rokiem spełniło się jej marzenie, bo znowu powróciła do rodzinnych stron.

Moja mama ma na krótko obcięte i gęste blond włosy, jest średniego wzrostu i ubiera się na sportowo. Jest wesoła, lubi uprawiać turystykę górską, Gra na akordeonie i lubi śpiewać piosenki z lat swojej młodości. Wystudiowała technikum maszynowe i dlatego potrafi zmajsterkować i naprawić różne rzeczy (nawet trudne do naprawy). Pracuje w firmie z meblami, gdzie pracuje z zamówieniami i tworzy wizualizację ustawienia mebli w szkołach. Jej hobby to fotografowanie. Lubi pracować w ogrodzie, a po pracy chętnie przeczyta ciekawą książkę. Jest cierpliwa, życzliwa i gościnna. Jest koleżanka i lubiana w pracy. Ciągle się uczy nowych rzeczy. Nie znosi, jak jest gdzieś bałagan (wymaga tego i od innych). Z kwiatów najbardziej lubi czerwone róże.

Jest człowiekiem bardzo optymistycznym i nigdy się nie poddaje. Po prostu moja mama jest dla mnie przykładem.

Dawid Zimniok, kl. 8.

## **Kdybych našla poklad....**

Kdybych našla poklad, tak bych se rozdělila s celou rodinou. Mamince bych koupila kočičku, tatínkovi hlídacího psa a bráchovi želvu. Babičce a dědečkovi bych koupila zdraví a bratranci auto.

Mně by stačilo jen 5 Kč.

Já vlastně už mám velký poklad - RODINU!!!

Jsem prostě nejštastnější na celém světě.

Adam Mickiewicz

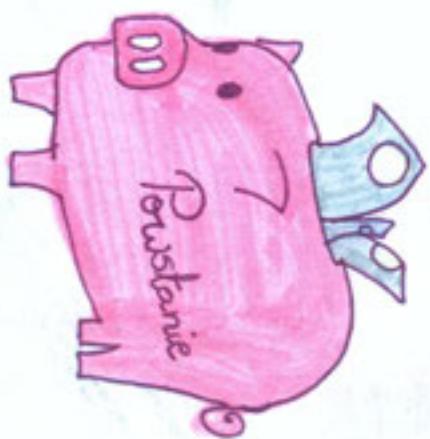
Pan Tadeusz,

czyli

Ostatni zajazd na Litwie: historia  
szlachecka z roku 1811 i 1812 we  
dwunastu księgach wierszem

Historia zamku Horeszków i Jacka  
Soplicy oczami uczniów klasy 9.  
widziana.

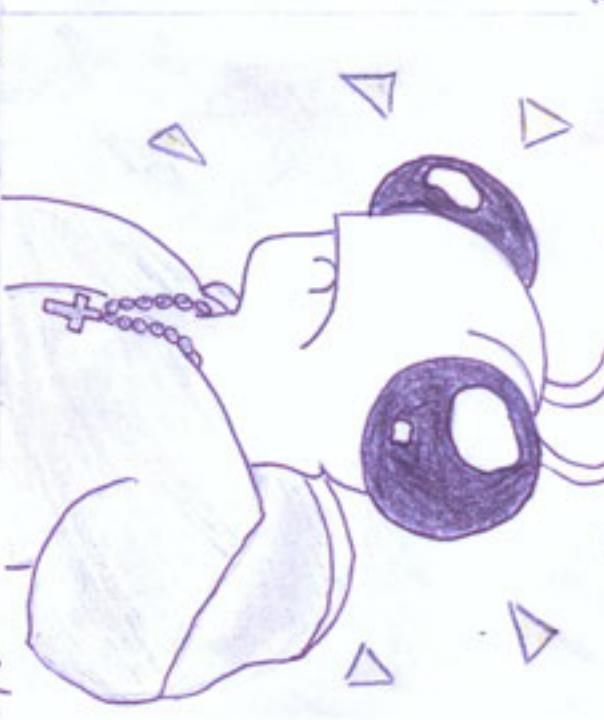
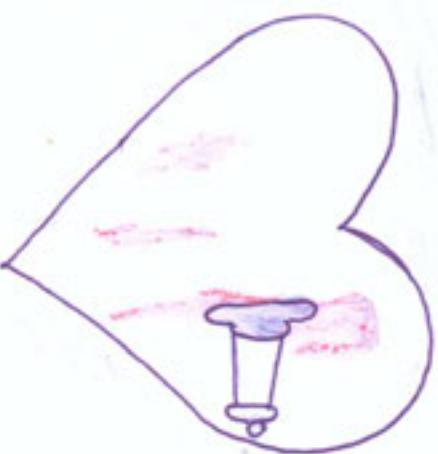
1. Krew na rękach mat



2. Krzyknąć Nie "chciał  
lecz niewięgo  
ko nie zmieni



3. W "księga robaka" się przemianę



4. Pieniądze dla powracających żółwów

5. I choć serce biało - czarne

6. Przy gęzach miłości jakoby sylwetki  
RANIONE...



**Szanowni Zasmuceni,**

Zebraliśmy się tu wszyscy, żeby po raz ostatni pożegnać Jacka Soplicę. Jacek był małżonkiem, ojcem, później także księdzem, ale był też młodym człowiekiem, który kierował się uczuciami i nie przewidywał konsekwencji swoich czynów.

Choć zrobił coś strasznego, całe życie żył w żalu i pokucie. Najpierw bronił swojej ojczyzny jak się tylko dało, potem został księdzem. Nazwał się Robakiem. Zmarł męczeńską śmiercią, po długich cierpieniach, po postrzeleniu rana z wojny zainfekowała się.

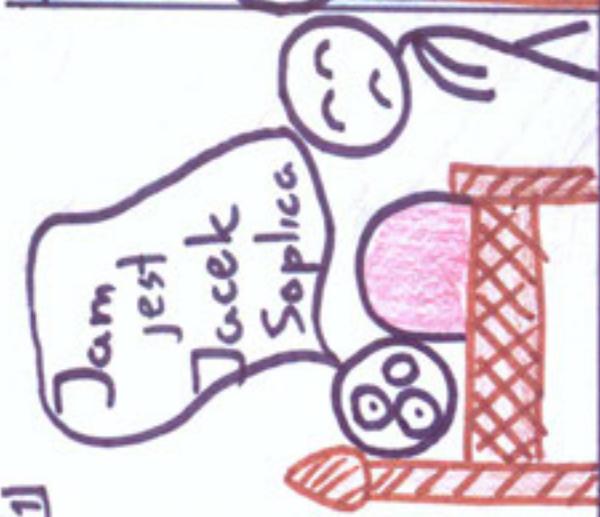
Drogi Jacku, przeżyłeś w swoim życiu dużo.

Odpoczywaj w pokoju.

Magdalena Szyja, kl. 9

1

1784

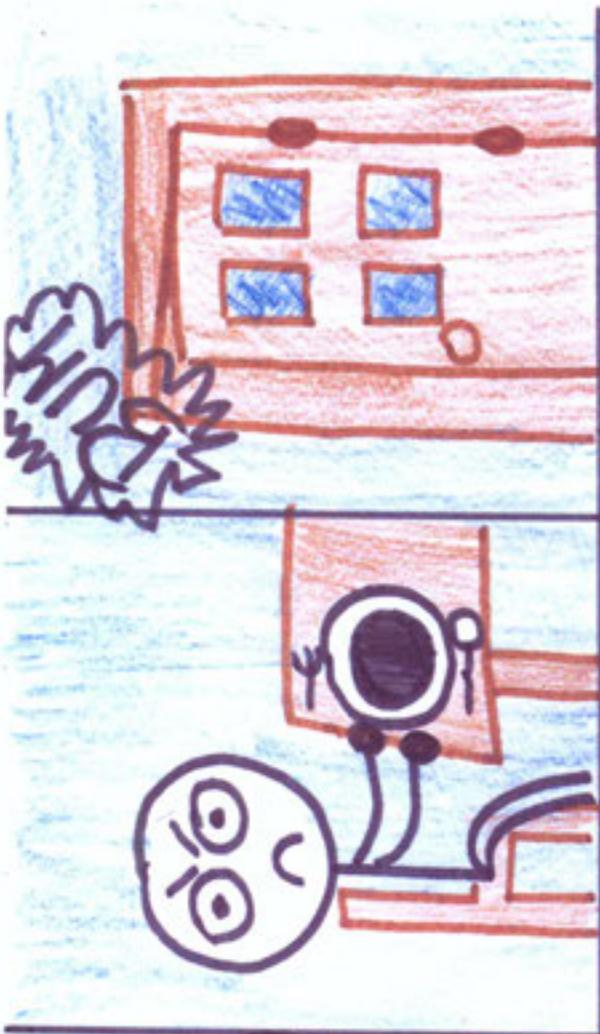


Ksiądz Robak na haliu śniadaniowy przynosił się z jego prawą stroną swoje jasne Jacek Soplica. I opowiadały się just Jacek Soplica. I opowiadały się

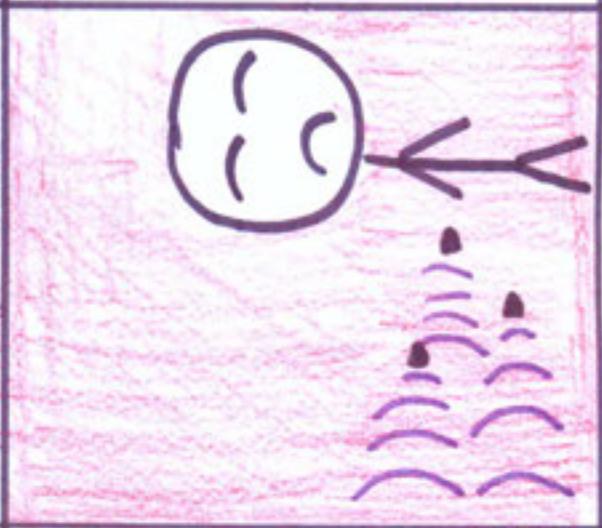
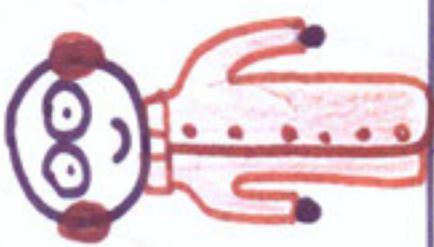
Jacek został zaproszony na obiad. Horszkiem, ponieważ był jego dobrym kolegą.

Jacek dostał czarną polewkę, no znak niezgody jego miłości do Euwy.

Magnesowy Jacek wyszedł z pomieszczenia i zafrasował Euwy.



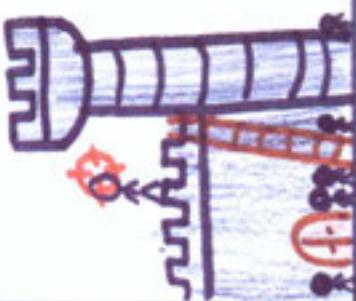
### Ksiądz Robak

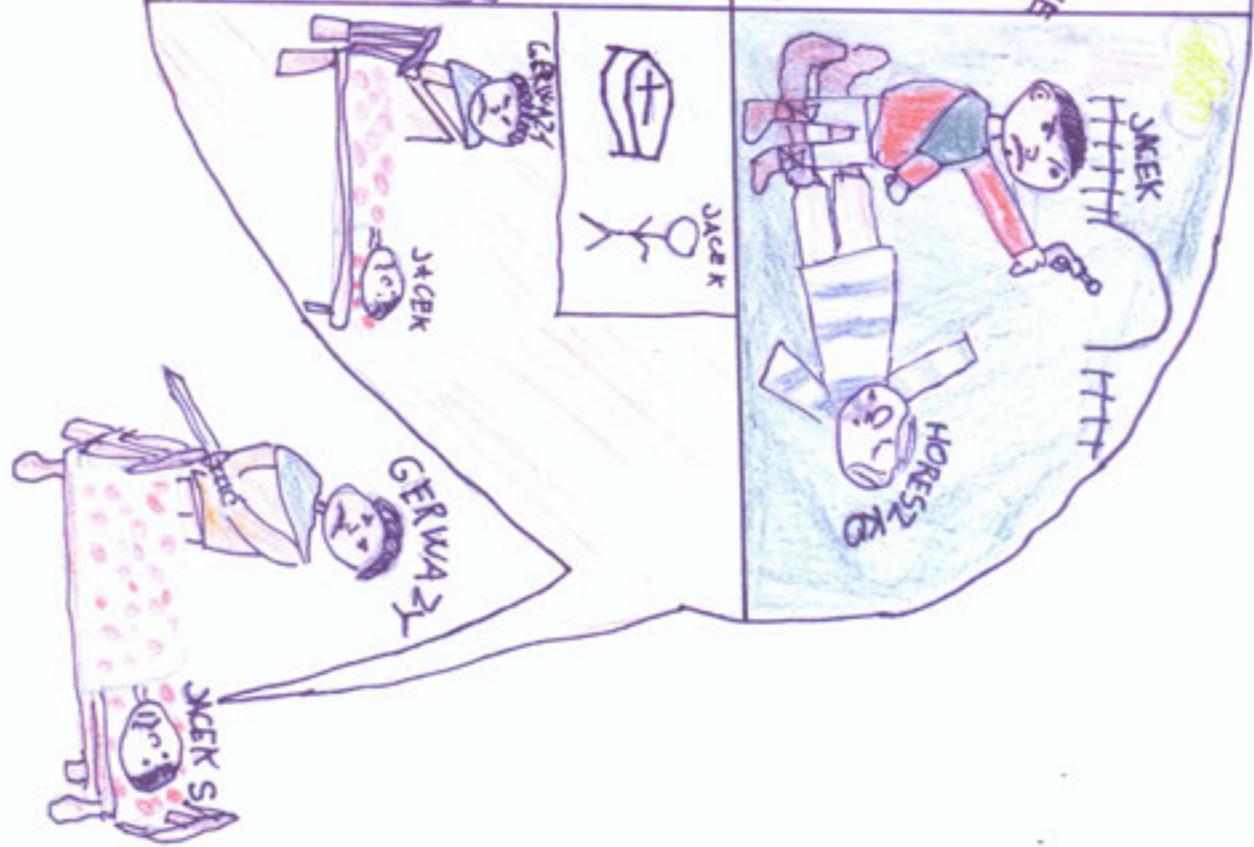
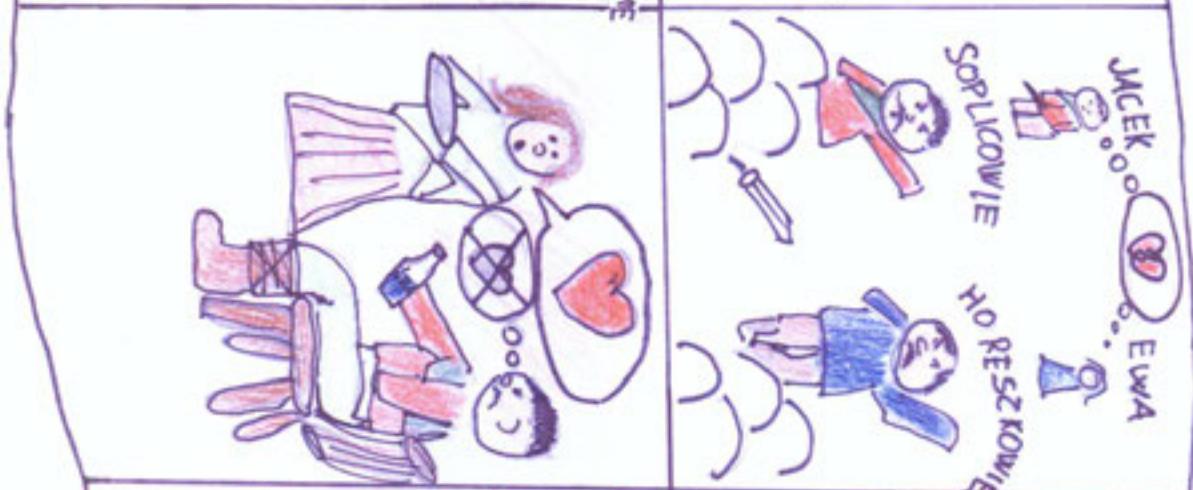
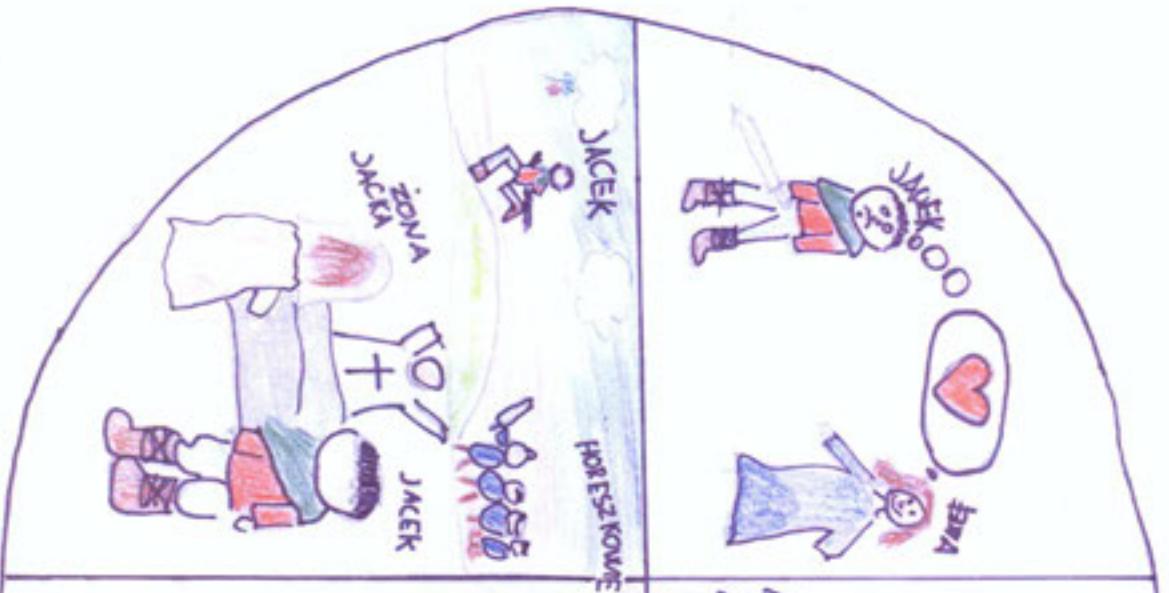


W Bliżej o 20 metrach Horszkiem zatrzymał Horszka.

Jasie zahamował swoich czynów, Cześć! zatrzymał swoje gry wach.

W jednej z bitw Legionów Jacek został ranny! Graczy go obrązał z bitwy.





### Kniha v hlavní roli

Byl jeden pán, který rád vymýšlel různé příběhy a říkal je dětem. Moc chtěl, aby si ty příběhy pamatoval, ale jak na to?

Přemýšlel a přemýšlel, najednou ho napadlo vymyslet nějaké znaky, které boudou něco znamenat. ABCDEFGHCHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ. A mám to!!! Bude se to jmenovat ABECEDA. No dobře, ale nebudu to snad psát na velký, těžký kámen?! Už vím! Vytvořím papír ze dřeva. A hotovo. A teď papíry spojit.

A je to! A jak se to bude jmenovat? O, už to mám. KNÍŽKA.

A tak panáček udělal knihu na své příběhy.

Anna Najder, 6. třída

Byl první den prázdnin a já dostala knihu. Ta kniha byla zvláštní, protože v ní nebyly texty ani obrázky. Po pár dnech, v noci, když jsem spala, jsem se najednou objevila ve světě pohádek. Byla tam Popelka, Kocour v botách, Tři mušketýři, Sněhurka a s ní sedm trpaslíků.

No a já jsem byla každý den jiná postava. První den jsem byla Popelka. To nebylo moc příjemné. Musel jsem pořád pracovat a ani chvíle odpočinku. Hrůza. Druhý den jsem byla v pohádce Kocour v botách. Byl to konečně odpočinek. Úleva! Další den jsem byla v pohádce Sněhurka a hrála jsem si s trpaslíky. Ale když trpaslíci odešli do práce, tak jsem šla do lesa. Taková jedna stařenka mi nabídla jablko, ale já byla chytrá a nevzala si ho. To bylo štěstí! Přece víte, jak to skončilo. A další pohádka je o mušketýrech. To bylo žůžo. Já jsem byla jediná mušketýrka. To potřebujete odvahu a sílu. Sice jsem v boji nikoho neporazila. Ale i tak to byl super zážitek.

Ted' už vím, proč v té knize nebyly žádné texty ani obrázky. Protože tu knihu jsem si psala sama svými zážitky.

Nela Gruszkowska, 6. třída

## Kniha v hlavní roli

Přišel jsem domů naprosto vyčerpán. Poslední dobou se nedokážu uklidnit a odpočinout si. Sundávám si boty a kabát a sedám si. Na stolku, stojícího vedle křesla, ve kterém sedím, jsem si všiml novin, které vypadaly, jako by se nad stolkem vznášely. Ze zvědavosti jsem je ihned zvedl. Pod novinami ležela jedna z mých oblíbených knih: *Sestup ze slávy*. Ihned jsem ji zvedl, otevřel a začal číst. Už při čtení prvních vět a řádků jsem se přenesl do zcela odlišného světa. Do světa rozlehlých luk, šumících řek, mrazivých a nekončících zim, šeptajícího větru a zpěvu ptáků.

Hlavní hrdina se jmenuje Fjolgvir. Je to Nord, díky tomu je přivyklý krutému chladu, který doprovází poutníky Skyrimem (nejsevernější částí Tamrielu) zmítaným občanskou válkou. Celý příběh začíná zajetím hlavního hrdiny Imperiálskou milicí, naštěstí se mu podaří využít chvilky nepozornosti stráží a utéct do hlubin a nebezpečí tamních lesů. Dalším hrdinovým krokem je vyhledání starého dobrého přítele, Ysmvida. Nejdříve si ale musí sehnat vybavení. Cestou lesem narazí na chatku, která podle vyvěšených kůží patří nějakému lovci. Fjolgvir prozkoumá okolí chaty a podle neušlapané trávy usoudí, že je prázdná. Rychlým úderem loktu rozbíjí tabuli skla a vskakuje do budovy. Uvnitř si v truhle bere oblečení, dýku, pář Septimů (Imperiálská měna rozšířena kolonizací a dobýváním Tamrielu Imperiálskými vojsky). Najednou Fjolgvir zbádá černou knihu zdobenou zlatými nitmi. Už jenom na pohled vypadá cenně. Přijde blíž a na černých deskách jako tma vidí nápis: *Oghma Infinium*. Kniha, o které se říkalo, že právě kvůli ní císařství prohledává Skytám.

Pokládám knihu zpět na stolek a spokojeně si uvědomuji, že odpočinout si je tak jednoduché.

## Kniha v hlavní roli

Emma měla život na první pohled dokonalý, hodný závisti. Její otec byl známý politik, a tak byli velice bohatí. Bydlela v malé vile, kde měla pokoj s vlastní koupelnou a taky šatnou. Jediné, co její „dokonalý“ život dělalo ne úplně dokonalým, bylo to, že když měla Emma necelé 3 roky, její matka zemřela na rakovinu. Emmu prakticky vychovala chůva a svého tátu viděla jednou týdně. Byla to hezká, milá středoškolačka, která milovala knihy. Avšak tohle vše její spolužáci samozřejmě nevěděli. Viděli v ní jen nějakou bohatou nánu, co si bydlí ve vile, a tak se s ní nikdo příliš nekamarádil. A to byl možná důvod, proč se i přes všechno bohatství i velkou snahu chůvy, necítila štastná.

Ten den byl pro Emmu jako každý jiný. Budík jí zazvonil v 7:13, po pátém zabzučení ho vypnula a vstala. Oblékla se, vyčistila zuby, rozčesala vlasy a svázala je do copu. Když na ni chůva zavolala, jen popadla batoh a seběhla dolů. Nasnídala se, oblékla si kabát, zavázala boty a vyrazila do školy. Zabočila za roh ponořená do myšlenek, a proto si nevšimla kluka, který právě vycházel ze vchodu malého domku. V rukou držel stoh knih a cestou četl jednu z nich. Následoval dutý náraz, jeden udílený výkřik a knihy se rozsypaly po zemi.

„Promiň, omlouvám se!“ opakovala dokola Emma.

„To je v pořádku, já jsem do tebe taky narazil.“ zasmál se.

„Jsem James,“ usmál se a natáhl k ní ruku.

„Emma,“ potřásla mu rukou.

Až teď si ho prohlídla pozorněji. Nikdy předtím ho ve škole neviděla. Byl vysoký, měl široká ramena a vlasy krásně tmavé. Nemohla si nevšimnout jeho radostních, zářivě zelených očí s dlouhými, černými řasami. Pomohla mu posbírat roz házené knížky, a když zvedala poslední, přečetla si název: „Sedmá věž? To je moje oblíbená knížka! Četla jsem ji snad 20krát, ale ještě jsem nepotkala nikoho, komu by se taky líbila!“ skoro vykřikla a někde uvnitř cítila, že mají možná více společného, než se zdá. „Taky jsem si myslel, že jsem jediný.“ odpověděl James. Pokračovali spolu cestou do školy, povídali si a smáli se.

Celý den pak byla Emma hrozně roztržitá, nemohla se pořádně soustředit. I když byla jednou z nejlepších studentek z jejich třídy, na test z matematiky napsala sotva dva výsledky. Pořád přemýšlela o ranním setkání s Jamesem. Potká ho ještě

někdy? Neřekla něco špatně? Myslí taky na ni? Když vyšla ze školy, koukla přes cestu a srdce se jí rozbušilo. Stál tam James. Když si jí všiml, celý obličej se mu rozzářil.

„Můžu tě odprovodit domů?“ zeptal se. „To by od tebe bylo milé“ usmála se na něj.

Poprvé v životě měla opravdového kamaráda, se kterým se nepřestávala smát, kterému se mohla svěřit, za kterým mohla jít, když jí bylo nejhůř. Nezáleželo mu, jestli je bohatá nebo chudá, jestli bydlí v chatrči nebo ve vile a nevšímal si pomluv, co se o ní šeptaly. To všechno by se možná nikdy nestalo, kdyby třeba šla jinou cestou nebo kdyby on zrovna nečetl „Sedmou věž“. Třeba by se jen minuli bez jediného pohledu na sebe a nikdy by nevěděli, o co přišli.

## Kniha v hlavní roli

Celý vlak drncá, vydává pořád dokola ty samé uspávací zvuky. Ššš, ššš, ššš. Za okny se rychle mihotají tmavé lesy a rozlehlé louky, na které natahuje slunce své paprsky. Už si ani nepamatuji, jak příjemně hřeje slunce na kůži...

Sestra usnula. Chudáček malá, neví, co jí čeká. To já vlastně taky ne.

S maminkou se nechtěla ani pořádně rozloučit, tak moc se těšila, až nasedneme do vlaku. Nemůže za to. Nevěděla, že maminku vidíme asi naposledy. Do očí se mi hrnou slzy, když vidím matku před očima, vysoká a celá pohublá, ve vlasech pohrozené spony a našedivělé prameny, obličej nějak více než obvykle posetý vráskami, zarudlé malé oči.

„Budete v bezpečí, budete v bezpečí,“ šeptala mi pořád do ucha, když mě naposledy objala.

„Maminko, já to ale nezvládnu. Nezvládnu se postarat o sestru,“ zavzlykala jsem jí do hrudi.

„Zvládneš, nebudeš na to sama. V Německu se o vás postarájí. Dobře? Budete v nové rodině, budete se mít moc, moc, moc dobře,“ stiskla mě ještě víc. Vím, že zadržuje své slzy. „Slibuji.“

„Uvidím tě ještě někdy, maminko?“ propuknu v ještě větší pláč, ale vlak už přijíždí. Vydává takový velký hluk. Hrnou se k nám přeplněné vagóny. Začne brzdit a pískat jako čajová konvice. Brečím a vidím vše rozmazeně, lokomotiva pořád píská a píská, je to tak hrozný zvuk. Lidi začínají brát zavazadla ze země, tlačí se a strkají do sebe, aby stihli nastoupit. Matka strká mě a sestru do zad, tiskne nás ke dveřím. Dostanu se k vysokým schůdkům a natahuju nohy. Někdo mě bere za ruku a pomáhá mi. Hned za mnou jde sestřička, kterou mi podá nějaký pán. Potom na nás hodí zavazadla a zavřou dveře. A vlak se zase pomalu rozjíždí, přes malé špinavé okýnko nic nevidím. Jen naší maminku, která se hroutí k zemi na kolena a obličej si klade do dlaní.

„Tady je váš pokoj,“ říká nám vysoký muž se šedivými vousy a s rastrovním německým přízvukem. Ukazuje nám malinký útulný pokojík na půdě. Uprostřed místnosti visí ze stropu dva dřevěné trámy, za nimi na stěně okýnko, skrz které jde do pokoje světlo s oranžovým nádechem zapadajícího slunce. U stěny jsou dvě postele povlečené čistým povlečením, mezi nimi komoda na oblečení. Na zemi je malinký kobereček, ušitý ze zbytků látek. Stěny jsou bílé a celý pokoj tak vypadá prostornější. Celkem se mi líbí.

„Líbí, dámy?“ pousměje se Hans, který se nám tak představil, když nás čekal na nádraží v Berlíně, aby nás odvezl... *domů*. Dům. Tak tomuhle místu budu muset od teď říkat. Musím si zvyknout, je to tak zvláštní.

„Moc!“ vykřikne moje sestra a skočí na jednu z postelí.

„Tak pojďte se najít, Helene už určitě čeká.“

Po večeři pomáhám menší hubené ženě s hnědou barvou vlasů umývat nádobí. Ann si naštěstí hned rozumí s Hansem, kterému právě sedí na klíně a povídá mu, co se naučila ve škole.

„Hmm, neboj se, taky půjdete se sestrou do školy,“ pousměje se na sestřičku paní Braunerová, žena Hanse, když myje poslední talíř.

Tři měsíce utečou u Braunerů neuvěřitelně rychle, ani se nestacím divit. Se sestrou chodíme na německou školu. Ann se naučila mluvit německy hrozně rychle, se všemi si rozumí. Já němčině rozumím, ale německy moc nemluvím, nemám ani s kým. Chybí mi moje staré kamarádky. Vždycky když na ně pomyslím, udělá se mi nějak úzko a je mi hrozně do breku. Stýská se mi za maminkou a za naším opravdovým domovem. Ann začala říkat Helene maminka a Hansovi tatínek. Děsí mě, že zapomíná na naši opravdovou matku. Pořád jí o ní vyprávím před spaním a připadá mi, jako bych jí spíš vyprávěla o nějaké nadpřirozené krásné magické bytosti, a ne mamince, která nás ještě nedávno kolibala ve své náruči. Myslím, že to tak vnímáme obě dvě. Často se mi o ní zdá a někdy hrozně křičím ze spaní, házím sebou a brečím. Helen s Hansem vždycky přiběhnou s lampičkou do našeho pokoje a objímají mě a chlácholí. Je to uklidňující, ale pořád to není moje maminka.

Můj nejlepší den byl, když mi Hans představil šestnáctiletého blond'atého vysokého a dost pohledného Alberta, který mu občas pomáhá s prací. Hned se se mnou spřátelil a je to jediný člověk tady, se kterým si rozumím. Albert hrozně moc rád čte, stejně jako já. Někdy spolu jezdíme na kole do lesa, nebo jen tak sedíme v mému pokoji a čteme si nahlas. Jednou on, jednou já. Čtení jsem vždycky měla moc ráda, ale až tady v Německu jsem na chvíli zapomněla, jak dokáže ovlivnit život. Kdyby mi to Albert neukázal a nepřipomněl, byla bych bez chuti do života. Smutná a sama. Zapomněla bych, jaké to je listovat opatrně starou knihou, aby se nezničila. Nebo jaké to je, cítit vůni nové knihy. Jaké to je, číst myšlenky někoho jiného. A jaké to je, představit si, že hlavní hrdinkou jsem já...

„Dnes jsme s Albertem četli Romeo a Julii. Nevěřila bys, jak dokážu prožívat každé slovo, co řekne Romeo,“ říkám jednou Helene, když jí pomáhám mytí nádobí.

Koukne na mě a poušměje se:

„Neprožíváš spíš každé slovo Alberta?“ mrkne na mě a pokračuje v seškrabování omastku z plechu. Začervenám se a kouknu do země. Rychle měním téma, aby nešlo poznat, jak moc se stydím.

Večer v posteli přemýšlím o tom, co řekla Helene... A myslím si, že se moc nepletla. Miluji trávit čas na louce s knihou a s Albertem a s jeho smíchem a s teplým větrem, který si hraje s našimi vlasy. Když večer zavírám knížku, říkám si, že musím číst dál a nemůžu se dočkat dalšího večera, kdy ji znova otevřu. Tak to mám i s Albertem. Vždycky se na něj hrozně moc těším. Cítím, jak se mi do obličeje hrne krev. Zakrývám si obličeji peřinou, jako kdyby to někdo v té tmě mohl vidět.

Když jsem s ním, na chvíli zapomínám, že jsem daleko v Německu pryč od kamarádek, na chvíli přestávám před očima vidět smutnou maminku, které se po tváři kutálejí slzy. Teprve ted", když slunce zakryl mrak, zase cítím, jak hřeje...

## **Wspomnienie strachu**

Wiesz, chyba nikt nie lubi się bać... Pamiętam jak kiedyś odkryłam swój strach. Byłam wtedy młoda, miałam prawie piętnaście lat.

Byliśmy na wycieczce klasowej. Pierwszego dnia w muzeum i autobusie świetnie się bawiłam. Do dziś mam zdjęcia moich przyjaciół w interesujących pozach z ciekawą mimiką. Lecz nie o tym chcę Ci opowiedzieć. Drugiego dnia pojechaliśmy do geoparku. Chodziliśmy po lesie, ciągle pnąc się w górę. Przyszedł moment, w którym mieliśmy wejść po stromych schodach na skałę. Myślałam, że dam radę, że to nic wielkiego. Powoli stawałam krok po kroku. Udało się. Weszłam na górę. Naprawdę zaczęłam się bać dopiero, kiedy spojrzałam w dół. Widziałam drzewa - w dole, mgłę - w dole, skały pod moimi stopami. Niektórym ten widok może wydawać się piękny, inspirujący, lecz dla mnie był straszny. Wiedziałam, że do przepaści jest daleko, jednak miałam wrażenie, że grunt pęknie. Chwyciłam się ściany. Czułam, jak mój oddech staje się nierówny, a łzy same cisną się do oczu. Glosy przyjaciół przywróciły mnie na Ziemię. Towarzyszyli mi tak długo, aż znaleźliśmy się na dole.

Teraz wiem, że przyjaźń istnieje. Bo kto, jeśli nie przyjaciel zauważy, kiedy coś się z tobą dzieje? Kto, jeśli nie przyjaciel, pomoże Ci przejść przez most nad przepaścią? Przyjaciele są ważni, ale pamiętaj: Zawsze patrz w górę, nigdy w dół.

## Vánoční povídka

Byl jednou jeden chlapec. Jmenoval se Joseph a žil v malé alpské vesničce Alpsstad. Žil s matkou, otcem a bratrem Hanselem. Byli velmi chudí. Tatínek pracoval v dole a maminka zůstávala doma a starala se o domácnost.

Jednou o Vánocích si Joseph s bratrem vyšel na procházku. Šli na okraj vesnice, a tak vzdychali si. „Áááách jo, kéž bychom mohli mít taky takové pěkné Vánoce jako ostatní,“ povzdech si Joseph.

„No jo, alespoň abychom si mohli dovolit nějaké ty dárky,“ řekl Hansel.

Tak šli dál, až došli ke starým dolům.

„Půjdeme se podívat dovnitř?“ zeptal se Joseph.

„Ale ne, tatínek nám to zakázal.“ odpověděl Hansel.

Ale pak Joseph přemluvil Hansela, a tak se tam vydali. Když vešli dovnitř, tak tam uviděli stojící svíčku a zápalky. Vzali je a svíčku zapálili. Šli dál a pak došli k tabulce s nápisem: „Pozor možnost svalení se stropu.“

„Tam bych nechodil,“ řekl Hansel.

„Ale pojď,“ řekl Joseph.

A tak šli dál až najednou se těsně před nimi svalil strop a oni se strašně vylekali. Joseph si najednou myslel, že už je po něm a skoro omdlel, ale naštěstí Hansel chytil Josepha za rameno a odtáhl ho do bezpečí.

Když Joseph procitl, tak ležel na skále vedle svíce. Postavil se a uviděl Hansela, jak se zamýšleně dívá na hroudu kamení.

„Co se stalo?“ zeptal se Joseph.

„Když se strop svalil, chytil jsem tě za rameno a otáhl trochu dál. Pak jsem tě položil a poslouchal tvůj tep. A jak se ted' cítíš?“

„Cítím se dobře, nic mě nebolí a co ty tam hledáš?“

„Potom, co jsem zjistil, že jsi naživu, jsem se podíval na to, co se svalilo a uviděl tam tohle.“ Ukázal na malou truhličku.

„To se svalilo i s kamením. Já jsem se to snažil otevřít, ale nešlo to, tak jsem čekal až se probudiš, abychom to mohli otevřít spolu.“

Joseph přišel k Hanselovi a chytil víko. „1, 2, 3!!!“ odpočítali spolu.

Víko se otevřelo a uvnitř bylo plno zlatáčků a vzácných kamenů.

„To je nádhera!“ vykřikli oba.

Strkali to do kapes, do klobouků i do dlaní. Když vtom Joseph spatřil svíčku za nimi, jak začala divně přihořívat.

„Je tu metan!!!“ vykřikl Joseph.

„Pryč!!!“ zakřičel Hansel a utíkali jako o závod. Těsně předtím než všechno vybuchlo, vyběhli z dolu. Rána byla taková, že otřásala celým Alpsstadem. I starý lesník Johan na druhém konci vesnice pocítil ten otřes.

Když doběhli domů, vysypali obsah kapes, klobouků i dlaní a o všem povyprávěli rodičům. Ti byli tak šťastní, že za peníze, co Joseph a Hansel našli v dolech, kupili nový dům a udělali takovou vánoční večeři, na kterou pozvali i nejchudší lidi z vesnice a radovali se.

„Tohle jsou ty nejlepší Vánoce ze všech,“ řekl Joseph.

„To jo,“ přitakl Hansel a začal zpívat: „Stile nacht...“ a všichni se přidali.

## **Czy każda lekcja w szkole jest ważna?**

Moim zdaniem wszystkie lekcje w szkole są ważne. Każda z nich daje coś innego, razem się przeplatają i uzupełniają. Uważam, że lekcje nam poszerzają zakres wiedzy. Myślę, że nie dotarliśmy do takich informacji sami, ponieważ zazwyczaj kierujemy swoją uwagę tylko na to, co nas interesuje.

Sądzę, że lekcje nam umożliwiają zdobycie nowych informacji i doświadczeń. Niektóre zajęcia nam się nie muszą podobać, jednak nigdy nie wiemy, kiedy nam będą potrzebne. Jak możemy wiedzieć, czy dany przedmiot jest nieciekawy, jeżeli nie będziemy uważali na lekcji. To tak samo jak z wybrzydzeniem nad nieznaną potrawą. Jeżeli nie spróbujemy np. szpinaku, to jak możemy wiedzieć, że nie jest smaczny; wiemy to tylko od osób, które nam to powiedziały. Tak samo wiemy tylko od starszych kolegów, że np. fizyka albo matematyka są trudne. Myślę, że lekcje nie są po to, by zbierać tylko oceny, ale by się nauczyć ciekawych rzeczy. Uważam, że lekcje nas zachęcają do skosztowania różnych smaków wiedzy, ale od nas zależy, który z nich wybierzemy na przyszłość.

Mam nadzieję, że udało mi się udowodnić, że każda lekcja w szkole jest ważna. Nieważne, jakie mamy oceny, ale ważne jest, że mamy opanowane podstawy, na których możemy budować swoje dalsze wykształcenie. Uważam, że ważne jest, by nie mówić sobie zaraz od początku, że przedmiot jest trudy albo niepotrzebny. Myślę, że trzeba sobie uświadomić, że nie musimy ekskluzywnie we wszystkim, ale też powinniśmy docenić przedmioty, które nas nie interesują albo są dla nas bardziej.

## **Statystyka**

Projekt do lekcji matematyki kl. 9.

Zadaliśmy uczniom w naszej szkole pytanie:

„*Jaką otrzymałeś/aś ocenę na świadectwo?*”

Wszystkie odpowiedzi uporządkowaliśmy według wartości ocen.

Napisaliśmy liczbę pytanych osób w poszczególnych klasach.

Zanotowaliśmy częstotliwość i częstotliwość względna.

Obliczyliśmy średnią arytmetyczną.

Obliczyliśmy modę i medianę.

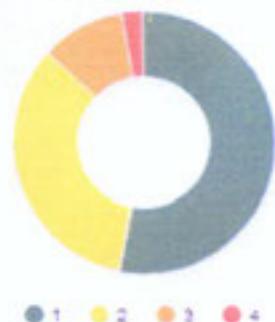
Narysowaliśmy graf.

## Wszyscy uczniowie naszej szkoły

Uporządkowanie odpowiedzi według wartości ocen.

111 111 111 111 111 111 111 111 111 111  
111 111 111 111 111 111 111 111 111 111  
111 111 111 111 111 111 111 111 111 111  
122 222 222 222 222 222 222 222 222 222  
222 222 222 222 222 222 222 222 222 333  
333 333 333 333 344 44

Graf ocen



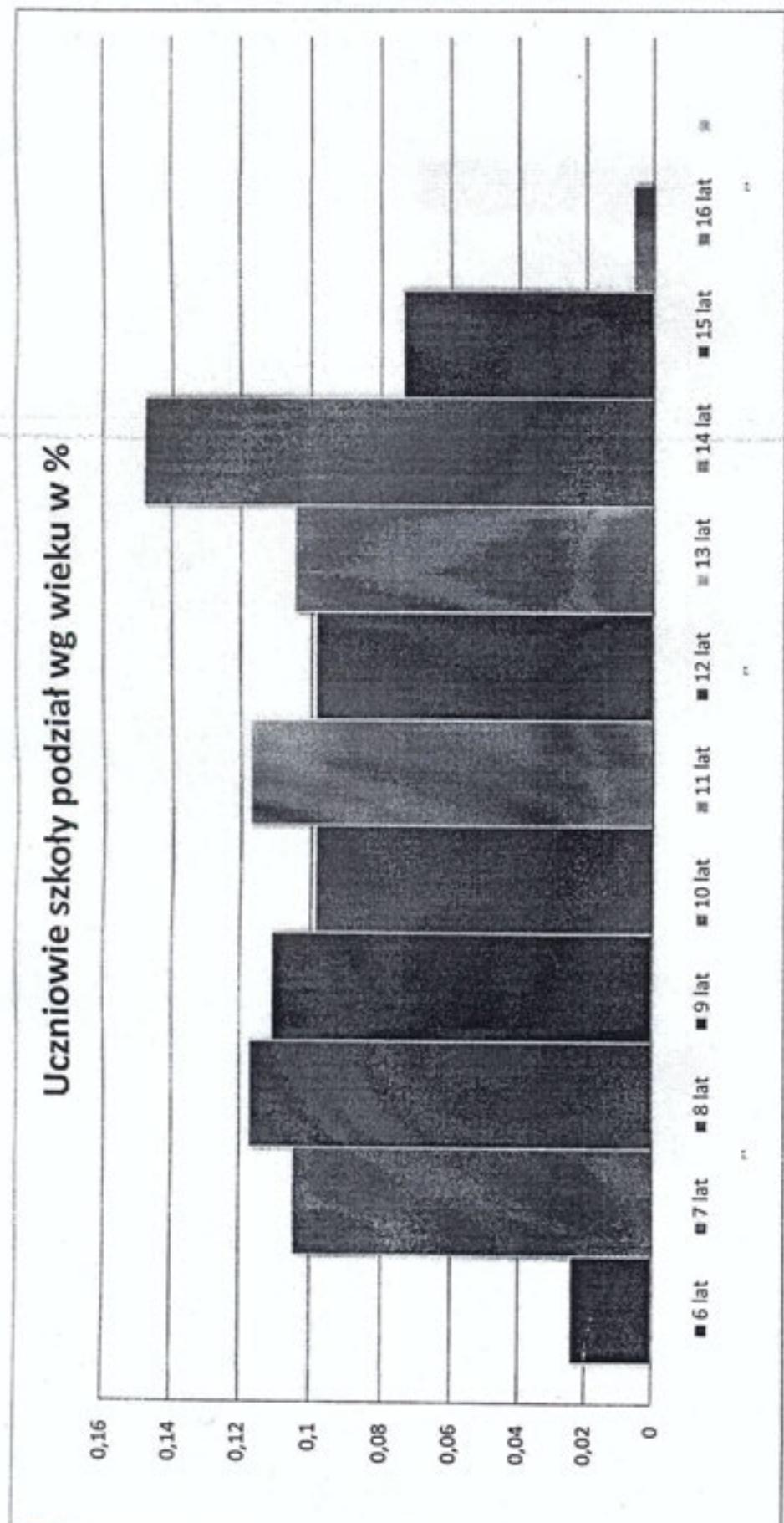
Moda*	1
Medianą**	1
Średnia arytmetyczna	1,6
Ilość pytanych uczniów	152

Ocena	Częstotliwość	Częstotliwość względna
1	82	53%
2	50	33,9%
3	16	10,5%
4	4	2,6%
5	0	0%

\* najczęstsza odpowiedź

\*\* ocena, która jest w środku szeregu uporządkowanych ocen

### **Uczniowie szkoły podział wg wieku w %**



Całość	163	uczniów
Średnia arytmetyczna	10,87	lat
Modus	14	lat
Median	11	lat

Wiek w latach	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
Częstotliwość	4	17	19	18	16	19	16	17	24	12	1
Częstotliwość względna	2,47%	10,49%	11,73%	11,11%	9,88%	11,73%	9,88%	10,49%	14,81%	7,41%	0,62%

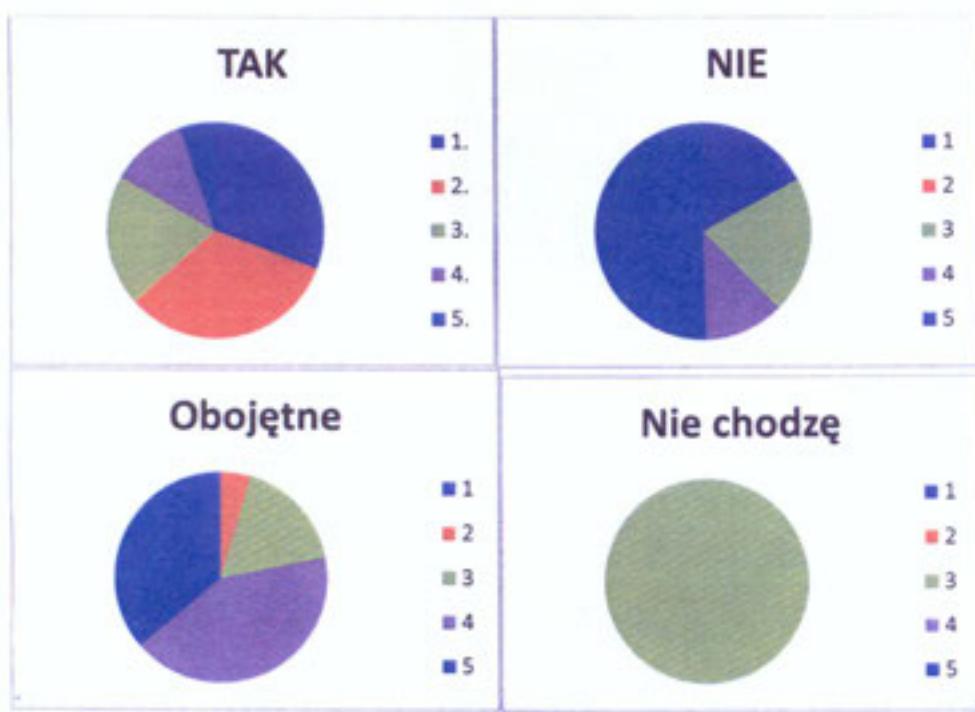
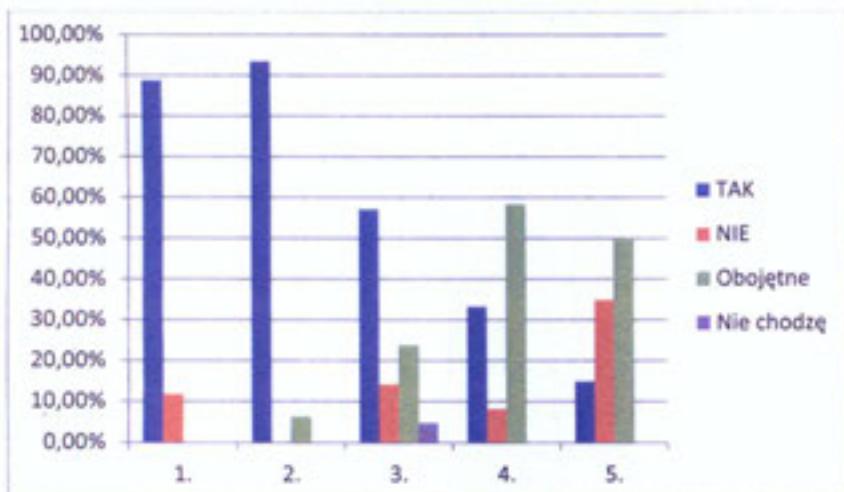
**Pytanie ankiety: Smakują ci obiady w szkolnej jadalni?**

Odpowiedzi niższy stopień:

klasa	1.	2.	3.	4.	5.
TAK	88,8%	93,6%	57,1%	33,3%	15,0%
NIE	11,8%	0%	14,3%	8,3%	35,0%
Obojętne	0%	6,3%	23,8%	58,3%	50,0%
Nie chodzę	0%	0%	4,8%	0%	0%

Moda: Tak

Median: Tak 12; Nie 2; Obojętne 5; Nie chodzę 0

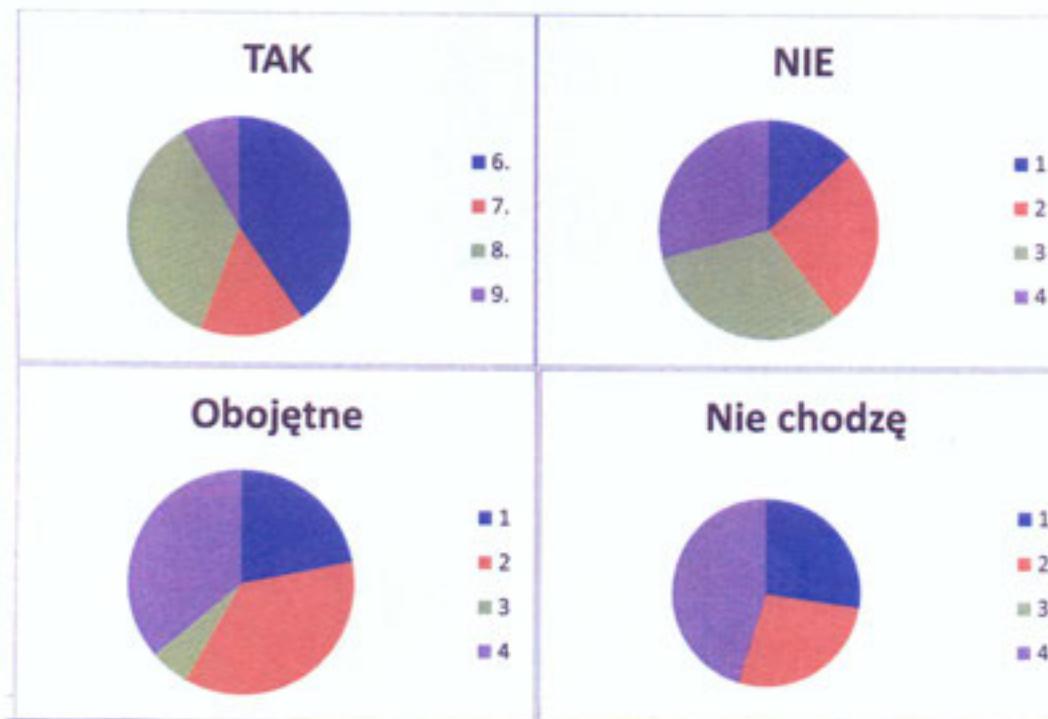
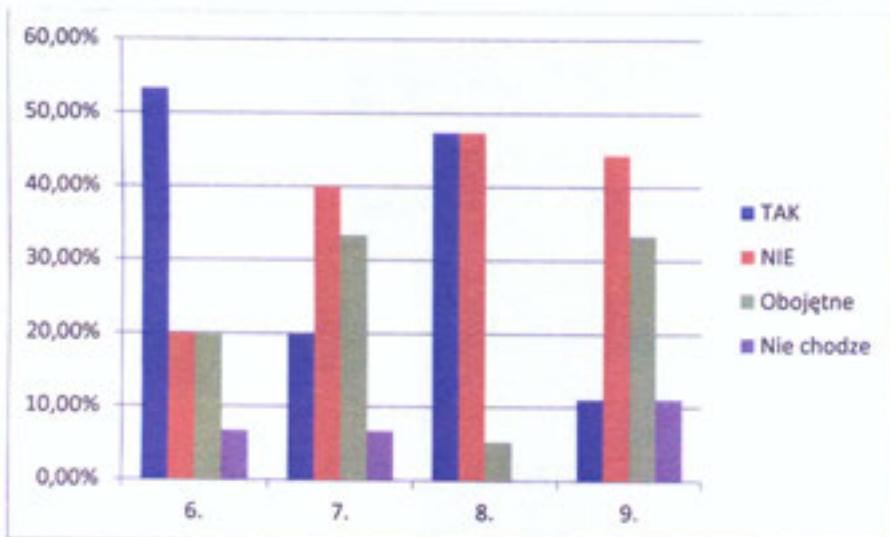


Odpowiedzi wyższego stopnia:

klasa	6.	7.	8.	9.
TAK	53,30%	20%	47,40%	11,10%
NIE	20%	40%	47,40%	44,40%
Obojętne	20%	33,30%	5,20%	33,30%
Nie chodze	6,70%	6,70%	0%	11,10%

Moda: TAK

Median: Tak 5,5; Nie 7; Obojętne 4; Nie chodzę 1



## Čerti v kuchyni

Byla jednou babička, která bydlela v malém domku. Bydlela nad peklem. Ráda vařila ve své kuchyni, měla ji moc ráda. Jednou, když tak seděla před krbem, zaslechla, že někdo v kuchyni je. Šla se tam opatrně podívat a viděla čerty, jak v její kuchyni něco vaří. Hrozně se lekla a utíkala ven z chalupy. Volala: „Pomoc, pomoc! V mé kuchyni jsou čerti!“

Všichni sousedé si mysleli, že je hloupá. Když vešli do její chalupy, nikdo v kuchyni nebyl. Jen jídlo, které leželo na stole, a u něj byl vzkaz: *Milá babičko, čerti rádi vaří ve vaší kuchyni. Ta chalupa je postavena nad peklem. A když cítí, co vaříte, vždycky si olizují jazykem fousy. Tak se nelekejte a nechte nás tam vařit.*  
*S pozdravem čerti.*

## Čerti v kuchyni

Jednoho dne pět čertů jen tak hrálo karty. Jmenovali se: Honza, Dlouhán, Skrček, Rychloun a Šikula. Ve stejné době nad nimi letěla čarodějnica Olga. Když byla přesně nad domkem čertů, něco jí vyklouzlo z tašky. Spadlo to do komína domku. Přistálo to na karetním stolku. Skrčka nenapadlo nic lepšího, než do toho strčit prst a ochutnat.

„Hmmm. To je dobrý!“ zamručel.

Všichni začali ochutnávat podivný džem. Za nějaký čas se začali scvrkávat. První si toho všiml nejchytřejší z nich, Honza, nazývaný také Čert Genius, a proto zašel do sklepa pro čarodějnici knihu. Zjistil, že ochutnali zmenšovací lektvar. Ihned svolal zbytek kamarádů a řekl:

„Vdechli jsme zmenšovací lektvar.“

„Co budeme dělat?“ zeptal se zděšeně Skrček, který už i tak byl dost malý.

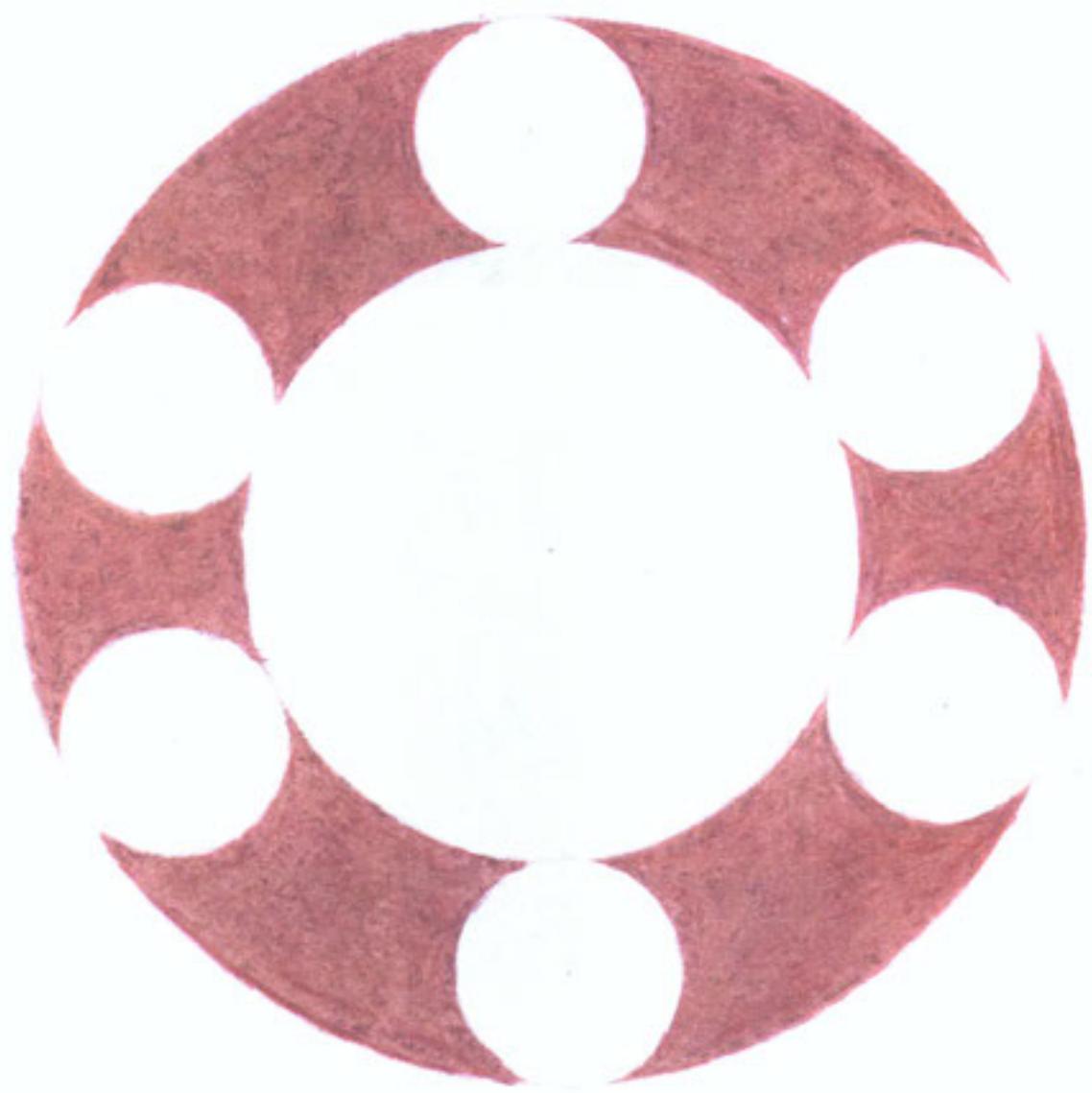
„Musíme sehnat všech pět ingrediencí na vytvoření protilátky,“ chytře odpověděl Honza. „Potřebujeme fialovou šišku smrku, žlutou borůvku, lístek modrého stromu, kouzelné zaříkadlo a kouzelnickou hůlku. Dlouháne, ty zajdeš pro fialovou šišku smrku.“ Dlouhán na nic nečekal a vydal se do smrkového lesa.

Honza velel dál: „Skrčku, ty zajdeš k lesním skřítkům pro žluté borůvky.“ Skrček se nejdřív bál, ale když se podíval na své zmenšující se tělo, hrdinsky se vydal na cestu.

Honza se zamyslel a otočil se k Rychlounovi: „Rychloune, ty zajdeš za devět hor, devět řek a devět lesů. Bydlí tam čaroděj, který ti dá kouzelnickou hůlku.“ Rychloun se rozběhl jako střela a už ho nebylo vůbec vidět.

„Ty Šikulo, zajdeš do Černého lesa pro lístek modrého stromu, ale dávej pozor, je tam hodně pastí. Já půjdu do knihovny pro zaklínadlo. Ale musím si pospíšit, jsem už poloviční.“

O hodinu později se všichni sešli na stejném místě. Každý přinesl, co měl. Vybrali kotel a zapálili oheň. Do kotle dali vodu, šišku, borůvky a lístek modrého stromu. Když se všechno začalo vařit, Honza vypověděl zaklínadlo a Šikula prováděl magické pohyby hůlkou. V té chvíli z kotle vystřelilo pět červených pramínek a střelilo do smrštěných čertů. Nejdřív se nic nedělo, ale po chvíli se čerti začali pomalu zvětšovat, až nabyla svých původních rozměrů. To bylo radosti. Čerti skákali a plácali se po ramenou. Pak jim došlo, že kdyby neměli jeden druhého, tak by možná byli malinci jako mravenci.



Filip Chudik  
Klasa IX  
DSD Karwina Frysztak  
Dr Olszak 156

Data: 3.5.2015

## Čerti v kuchyni

Když někdo řekne čert, nejspíš vás napadne zabiják, zlý, malý, červený človíček s rohy, ocasem a kopytem. Ale co když to tak vůbec není?

Poslechněte si mou pohádku o čertovi Jednohubce a jeho kariéře.

Jednohubka se narodil v malém pekýlku poblíž samého Lucifera. Když chodil do čertí školky, tak se moc o strašení nezajímal, taky v čertí škole propadal ze všech předmětů. Když ho konečně dnes propustili jako nejhoršího absolventa ročníku, mířil rovnou na zemský povrch. Měl totiž jiné plány než po zbytek života strašit lidi. Já sama mu pomohla k dosažení jeho cíle.

Courám se takhle po náměstí domů a koukám, naproti mne jde malý, rozcuchaný, za čerta převlečený človíček. Rychle si vzpomínám, jestli náhodou není Mikuláše, ale je přeci léto. Přišel ke mně a povídá: „Já j a j a j a j á p p p p r r r r p p r p r o s s í m, k k k d e n n n a n a n a j d u š š š k o k o l u v v v a ř ř ř e n n í?“ Docela jsem se udivila jeho otázce, ale řekla jsem si, že mu slušně odpovím. „Kulinářská škola je na nábřeží.“ Človíček se na mě smutně podíval a znova, už trochu jistěji, se zeptal: „A kde je nábřeží?“ Věděla jsem, že mu musím pomoci. Chytla jsem ho za ruku, vzala domů, umyla a převlékla. K mému údivu jsem zjistila, že má kopyto, rohy a ocas. Když už byl navoněný, učesaný a oblečený, vzala jsem ho do kuchyně a povídám: „Jestli chceš být kuchařem, musíš umět něco uvařit. Tady máš pár věcí, ukaž co dokážeš. Začneme jednoduše. Uvař mi čaj.“ Jednohubka vzal pánev a nalil na ni olej. Trochu se porozhlédl a zeptal se, kde je tu kotel? Chvíli jsem nevěděla o co mu jde a pak jsem pochopila. „Tam,“ a ukázala jsem na plotnu. Jednohubka se nejdřív podivil, a pak lusknul prsty ... vyskočila jiskra, už chtěl plotnu zapálit ... „STŮJ,“ vykřikla jsem. „Stůj, jinak způsobíš požár.“ Jednohubka se na mě nechápavě podíval. „To je samozapalovací,“ vysvětlila jsem. „Stačí otočit kolečkem.“ Jednohubka se nadšeně zasmál a postavil pánev na teplou plotnu. Když olej začal prskat, vytáhl čajový sáček a už se chystal ho tam položit...“ „Ale ne!!! Smaží se brambory, vejce, palačinky a spoustu jiných věcí, ale ne čajový sáček.“ Naučila jsem Jednohubku vařit brambory, nebo péct maso a on se u toho náramně bavil. Dnes večer spal u mne v pokoji a bude tam spát tak dlouho, až se nenaučí vařit alespoň základní jídla.

Přišel den přijímacích zkoušek na kulinářskou školu. Jednohubka je udělal bez problémů a pilně studoval. Když jsem po pěti letech šla zase po náměstí, tak tam, kde jsem potkala Jednohubku, stála restaurace. Jmenovala se „U Rohaté jednohubky“. Málem jsem se skácela radostí, když mne obsloužil sám Jednohubka.

A jak to, že nikdo nepoznal, že Jednohubka je čert?

Totíž to on zavedl vysoké kuchařské čepice a dlouhé zástěry. Proč?

Aby nikdo neviděl jeho rohy (zakryl je čepicí) a ocas s kopytem (schoval pod zástěru).

## Szalona bajka o Jasiu, Małgosi i Gryzeldzie

Dawno, dawno temu za siedmioma górami, za siedmioma lasami, za siedmioma miastami, za siedmioma centrami handlowymi i siedmioma stacjami benzynowymi było sobie pewne bardzo ciekawe miejsce. Nazywało się „Słodki Ząbek”, gdzie w rzeczkach płynął Tymbark, drzewka były z lizaków, piasek z oranżadki w proszku, chmurki z waty cukrowej, a domki oczywiście z pierniczka. W takim miejscu żyła sobie interesująca staruszka o imieniu Gryzelda. Była to czarodziejska staruszka, potrafiła poruszać przedmiotami za pomocą siły umysłu i знаła wiele zaklęć.

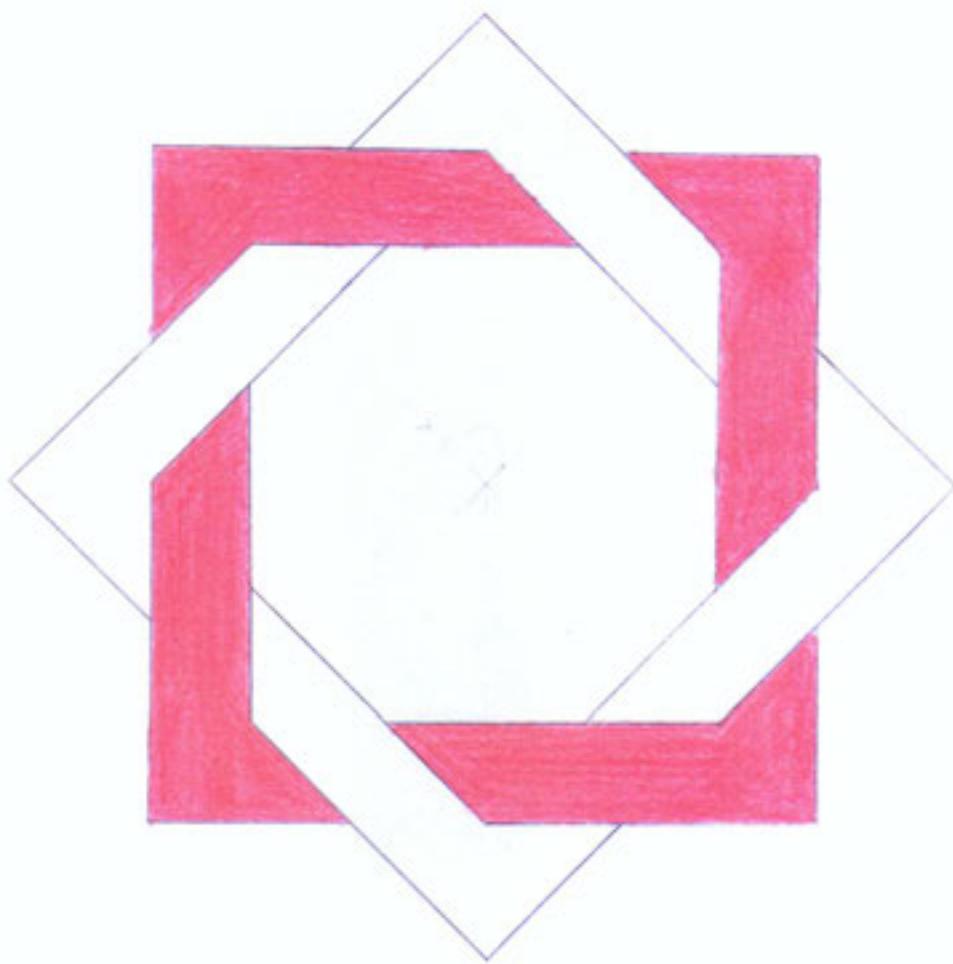
Mieszkała w piernikowym domku na skraju lasu. Drzwiczki były z wafelka, a okienka z miętowej landrynki. Mieszkało jej się tutaj dobrze, gdyż jej sąsiadami były krasnale. Rozumieli się bez słów. Byli do siebie bardzo podobni wszyscy przygarbieni, starzy i w większości bez zębów. Choć odstraszały wyglądem, byli sympatyczni.

Pewnego razu Gryzelda spotkała Jasia i Małgosię. Zaskoczyło ją to bardzo, gdyż sądziła, że przebywają od wielu lat w więzieniu na drugim końcu miasta. W więzieniu, spytacie? Tak, właśnie tam, bo gdzież mogliby przebywać ludzie, którzy palą czarodziejki w piecyku?

- Witaj, Gryzeldo! - Krzyknął Jasiu a Małgosia podeszła, by uścisnąć jej rączkę.
- Witajcie. - Odpowiedziała niepewnie staruszka. - Jasiu! Ależ nisko upadłeś! - Nie mogła powstrzymać uśmiechu. Prawda. Jasiu upadł bardzo nisko, albowiem, gdy przechodził obok śmietniczka, pośliznął się na skóreczce od banana i wpadł do niemalej norki krecika.
- Pomożesz mi? - Zapytał zrezygnowany młodzieniec. Gryzelda pomyślała, że dzieci się zmieniły i zgodziła się. Wyciągnęła chłopca z norki i zaprowadziła dzieci do swojego pierniczkowego domku, nie spodziewając się nadchodzącego niebezpieczeństwa. Dzieci zjadły jej lukrowe poduszczki i śmietankowe zasłonki. Kiedy cukier odebrał im reszkę rozumku, pochwyciły Gryzeldę i wsadziły ją do piecyka.

Na szczęście sąsiedzi nie zawiedli czarodziejki. A nazajutrz pisano we wszystkich gazetach, że dzielne krasnale uratowały Gryzeldę, a niesforne dzieciaki wróciły za kratki.

I wszyscy żyli długo i szczęśliwie. No... prawie wszyscy.



Martin Buzek

Klasa: IX

PSP Karwina Frysztat, Dr.Olszaka 156

1:1

Data: 3.6.2015

Touha po tom být  
nejlepší zabíjí.  
Dohánět soupeře  
k šílenství.  
S úsměvem to jde  
prostě líp.

\*\*\*

Máš jen 2 možnosti v životě:  
buď být navždy  
dítětem,  
nebo nebýt nikdy  
nic.

\*\*\*

### Déšť

Kap, kap  
padají na zem  
slzy,  
v loužích se topí  
svět.

Slzy kapají na svetr.  
Slané kapky tvoří nová moře  
v pokojích.

Neboj se, bude dobře...

\*\*\*

### Egoista

Já  
Já  
Já.  
Pořád jenom  
Já.  
A proč ne ty?

Já to umím  
líp.  
Žes to nikdy nedělal?  
To nevadí.  
Já ti nechci vyjít vstříc.  
Já jsem totiž  
celý svět.

Po bouři

Dolámaná srdce  
od blesků slov  
mihotajících se  
na nebi  
života.

Příliš vlhké ruce  
po dešti  
strachu,  
obviňování.

Ticho.

\*\*\*

Znovu se vracím  
zpět  
do svých dětských let.  
v dospělosti  
Hraji si  
s povinnostmi.

\*\*\*

Nádech  
výdech  
ticho  
Smrt.

## Svět, ve kterém bych chtěl žít

Bylo by úžasné žít ve světě, který by nám vyhovoval... Je to ale možné? Určitě každý z nás má nějaké nápady, ty moje jsou jednoduché: nechodil bych do školy, odpočíval bych, bydlel u moře, měl sluhy, kteří by vařili má oblíbená jídla. Bohužel tyto představy nejsou vždy splnitelné, a tak žijeme ve světě, který ne každému vyhovuje. Také jsem přemýšlel o době neandrtálců, zda to měli lepší nebo horší, zda jejich komunikace podobná řevu vysavače byla jednodušší než dnešní jazyk. Nesplavost, přátelství a také neproblematické vyřešení úklidu v jeskyni bylo určitě lepší než dnes.

Po zdlouhavých 10 minutách jsem došel k závěru ukazující naše problémy za neporovnatelné s problémy té doby.

Důležité je vědět, co nám nevyhovuje, zda to jsou lidé, nebo jsou to věci či budovy. Často s těmito důvody nespokojenosti můžeme udělat něco i my sami např. zkrášlit si okolí. V Japonsku za tímto účelem vznikají krásné zahrady vyvolávající v nás klid, kde se mohou lidé zamyslet nad sebou, svým životem. Na druhou stranu s některými věcmi se nedá už nic udělat jako třeba s našimi sousedy, s šéfem v práci nebo s továrnou postavenou opodál. Jsou případy, kdy rozbouřený dav dokázal změnit běh dějin např. Velká francouzská revoluce nebo Říjnová revoluce.

Podle mého názoru hlavní problém je v nás, v nás samých. Záleží totiž na tom, jak se ke svému okolí stavíme, jestli budeme hledat dobré věci v sobě samém.

Když shrnu celou svou úvahu, tak zjistím, že svět bude v podstatě takový, jaký si ho sami uděláme.

## Můj nejkrásnější svět

Protože mám rád sport, můj nejkrásnější svět by vypadal sportovně. Kdyby svět žil jen sportem, nemuseli bychom bojovat a nebyly by různé vojenské konflikty. Děti by nebyly obézní a dospělí přepracovaní a nervózní.

Místo válek by byly hokejové nebo fotbalové zápasy. Chceš bojovat, bojuj, ale na hřišti a fair play. Neexistovaly by vojenské organizace jako NATO - North Atlantic Treaty Organisation, ale SATO - Sport Atlantic Treaty Organisation.

Vojenská cvičení by zastoupila sportovní soustředění daného týmu a trénovalo by se střílení gólu, homerunů, košů a smečů. Žádné střílení ze zbraní a házení granátů. Neexistovaly by střety mafie a mafiánských bosů, ale badmintonový turnaj MAFIA Open. Po každém z těchto zápasů by si soupeři podali ruce a bez hádek, nabítí pozitivní energií, by odešli domů.

Ve škole by místo dvou, bylo deset hodin tělocviku, které by vyučovali profesionální sportovci. U nás ve škole bych si přál Usaina Bolta. Po návratu ze školy by děti neseděly u počítačů a x-boxů, ale hrály na hřišti před domem florball. Holky by mohly třeba tančit nebo chodit na aerobic. Dospělí by po příchodu z práce nesurfovali na internetu a nepřipravovali se do práce, ale šli si zaběhat nebo zajezdit na bruslích nebo třeba na kole.

Tak si to představuju já, a pokud má někdo jiný nápad, rád se s ním seznámím. Když poskládáme naše nápady dohromady, třeba v budoucnosti něco změníme...

## Svět, ve kterém chci vyrůstat

Svět, ve kterém vyrůstám, je poměrně hezké místo nabízející miliony a miliony příležitostí a tisíce možností. Splňuje základní požadavky na lidský život, je v něm kyslík, voda, jídlo. Mám zde svoje místo, kde můžu jít, když se mi něco nepodaří, jsem smutný. Také tu mám několik lidí, o kterých vím, že jim na mně záleží. Dnešní svět mi také zaručuje bezpečí, nebudu ničí lovnou zvěří. Nikdo bez mého svolení nemůže rozhodovat o mému osudu, nejsem ničím otrokem. Díky moderní technice se nemusím plahočit celý život na poli až svého výdělku nemusím nikomu dávat. Díky ní mám více možností, jak tento svět udělat ještě lepším, řešit problémy malé i ty velké. Mohu si dělat to, co mě baví. Můžu poznávat různé lidi, cítit lásku.

Svět, ve kterém vyrůstám, ale není rájem. Má spoustu chyb. Je znečištěný, má špatné ovzduší. Je mnohem více způsobů, jak zabíjet. Jsou nové věci, mrzačící vás v okamžiku. Někteří lidé, zaslepení touhou po penězích nebo nenávistí, mohou chybovat. Mohou to být chyby malé, například měkké i v slově býk, anebo velké např. rozkaz k zahájení války.

Jaký svět byl v minulosti? Inu, podobný. Byl čistší, méně zkažený.

Ale lidé museli těžce pracovat, aby se udrželi naživu. Mnoho věcí neznali, báli se jich, a proto vymysleli náboženství, dávající jim odpovědi na otázky, na něž nemohli odpovědět.

Radovali se z mnoha věcí, které nám přijdou každodenní např. jídlo. Měli své starosti i radosti, milovali i nenáviděli, plakali a smáli se. Byli jako my.

Jak by asi vypadal svět bez problémů? Byl by krásný, ale nudný. Lidé by jen přežili svůj život a pak by umřeli. Nic by se nedělo.

Svět, ve kterém chci vyrůstat, i když nedokonalý, je tento svět, planeta Země.

**Aforysty kl. 9.**

*Życie jest jak karuzela. Chociaż spadłeś, toczy się dalej.*

*Miłość jest jak UFO. Przyjdzie i zmieni nas.*

„Pro čtenáře je dobrá kniha nejlevnějším koníčkem, pro autora nejdražším.“

Gabriel Laub